HALKIN SESİ

14 HAZİRAN 1976
250 Kuruş
61

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

Tercüman'ın 11 Haziran tarihli devrimcileri karalayan yayınından alınmıştır

YURDUN BÜTÜNLÜĞÜNÜ HALKIN BİRLİĞİNİ BÖLENLER İKİ SÜPER DEVLET VE İŞBİRLİKÇİLERİDİR

BOLU YÜKSEK ÖĞRENİM DERNEĞİNİN KAPATILMASINI PROTESTO EDİYORUZ

Faşist güçler, Bolu' daki devrimcileri örgütsüz bırakarak sindirmek için Bolu Yüksek Öğrenim Derneğini 15 gün kapattılar.

21/5/1976 günü faşistler dernek başkanı Niyazi Güler, dernek saymanı Okan Mekik, Bolu CHP İl Gençlik Kolu Başkanı Arif Gökyıldız, BYÖD üyesi Zeki Emralioğlu ve Zekeriya Kır'ın üzerine saldırdılar. 40 kişilik saldırgan grup Metin Örgün adında bir lise öğrencisini tabanca kurşunuyla yaraladılar. Davacı olarak karakola giden devrimcilere, "devrimci" oldukları için işkence yapıldı. Arama kararı olmaksızın BYÖD arandı. Devrimciler 3 gün karakolda tutuldular.

25/5/1976 günü polisler Bolu Yüksek Öğrenim Derneğini mühürledi. Gerekçe olarak yasak kitaplar bulunması gösterildi. Ancak Emniyet I. Şube yetkilileri hangi kitapların yasak olduğunu bilmediğinden içişleri Bakanlığından yasak kitapların listesini istedi.

Emniyetçe kitapların yasak olup olmadığı bilinmediği halde Vilayetin derneği mühürletmesi devrimcilere saldırıdan başka birşey değildir.

Bolu'dan Devrimciler

ARGUVAN SAVCISI VE KARAKOL KOMUTANI MUSA, DEVRİMCİLERE BASKI YAPIYOR

4 Mayıs 1976 günü bir kahvede Halkın Sesi satan ve okuyan dört devrimci, Arguvan Jandarma Karakolu Komutanı assubay Musa tarafından kanunsuzca gözaltına alınmış ve bir gün tutulmuşlardır. Gözaltına alınan Rıza Polat, Mahir Özkoluaçık, Mehmet Ali Karakuş, Abdullah Karabulut karakolda aynı assubay tarafından hakarete uğramışlar ve tekmelenmişlerdir. Daha sonra savcılığa çıkarılan devrimciler, "hakkında toplatma kararı olmayan bir derginin satılmasının suç olmayacağını söylemişler ve serbest bırakılmaları -nı" istemişlerdir. Savcı, arkadaşlarımızın Halkın Sesi satarak "Komünizm ve Kürtçülük propagandası" yaptıklarını iddia ederek tutuklanmalarını istemiş, ancak sorgu hakimliği tarafından serbest bırakılmışlardır. Savcı karakolda yapılanlar için soruşturma açılmasını isteyen devrimcilere "Hani nerenizde kırık var? Öldünüz mü?" diyerek kanunsuz -luğa ortak olduğunu göstermiştir. Aynı savcı ve karakol komutanı daha önce de ihbar ve düzmece ifadelerle Kalender Durdu, Emin Orhan, Hüseyin Kocaman adlı devrimcileri tutuklatmışlardı. Devamlı olarak çarşı ortasında elleri arkasında, kovboyvari dolaşarak halka ve gençliğe saldıran assubay Musa'nın bu hareketi çevrede tepki uyandırmıştır. Halktan birçok kişi devrimcileri ziyarete gitmiş "eğer gazete okumak suç sa bizi de atsınlar..." demişlerdir.

Malatya Arguvan'dan bir devrimci

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

ibi: ABDÜLAZİZ ŞENEL
umlu Yazı İşleri Müdürü: KEMAL DOĞAN
ıetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu-ISTANBUL
ışma ve Abone Adresi: HALKIN SESİ, PK.1112 Sirkeci-ISTANBUL
ıkı: BARIŞ OFSET
ne Şartları:
rt içi yıllık 125.-
altı aylık 65.-
rt dışı yıllık 200.-
altı aylık 100.-
(Avrupa-uçak)
ın Şartları: Santimi 30.-
yın ilanı: Çerçevesi 100.-
nel Dağıtım: TÜR-DA
kara Dağıtımı: FİKRİ NEGİŞ
nir-Ege Dağıtımı: ORHAN ÖZŞİŞMAN

FAŞİSTLER VE REVİZYONİSTLER ORGANLARINI DEVRİMCİ YAYIN SATMAMIZI ENGELLEYEMEYECEKTİR!

Biz Afyon'da devrimci yayın organlarının, Halkın Sesi ve Aydınlık dergilerinin dağıtıcılarıyız. İki süper devlet ve yerli işbirlikçilerine karşı yılmadan mücadele veren Halkın Sesi dergisini Afyon'da kitlelere ulaştırmayı devrimci bir görev bildik. Halkın yükselen sesi ve direnişi karşısında gerileyen faşistler, Halkın Sesini ulaştıranları pusuya düşürmek için yeni taktiklere başvurmaya başladılar.

Revizyonistler de bize hakaret etmeye ve devrimci yayın organlarına zorla el koymaya başladılar. Revizyonistlerin devrimci maskesi altında halk düşmanı olduklarını açığa çıkartacağız. Bu mücadelede birlik ve dayanışma içersinde olabilmek için Halkın Kurtuluşu ve Militan Gençlik dergilerine yapılan birleşme çağrısını olumlu karşılıyoruz. Bütün devrimci arkadaşlar Halkın Sesi ve diğer devrimci yayın organlarına sahip çıkalım. Yurdumuzun geri kalmışlığı, ezikliği, burukluğu içinde yaşayan kitlelere ulaştıralım. Sürekli araştırma yapalım ve Halkın Sesi dergisine gönderelim.

Afyon'dan bir grup devrimci

PAZARCIK'TAKİ JANDARMA ZULMÜNE SON!

Pazarcık'ta toprak ağalığına karşı verilen toprak ve hürriyet mücadelesi, faşist MC hükümetinin köylülerinin üzerine jandarmayı saldırtarak estirdiği faşist terörle karşı karşıyadır.

Biz Ceyhanlı devrimciler olarak, toprak mücadelesi veren yiğit Pazarcık köylülerinin yanındayız. Pazarcık' da uygulanan jandarma zulmünü şiddetle protesto ediyoruz.

Ceyhanlı Devrimciler

HALK OZANLARI ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON !

"Halkın Ozanları" topluluğu yayınladığı basın bildirisinde MC iktidarının halk ozanlarına yaptığı baskıyı kınamaktadır. Bildiri de şöyle denmektedir:

"Gün geçmiyor ki yeni bir ozan içeriye girmesin. Son günlerde birçok arkadaşımız tutuklanmış, bir çoğu için de yoğun şekilde soruşturmalar sürdürülmektedir. Mahkemesi olmayan bir ozana rastlanamamaktadır. Bizleri susturabilmenin ancak dört duvar arasına kilitleyince mümkün olacağını sanmaktadırlar. Anayasa mahkemesi tarafından iptal edilmesine rağmen DGM'lerinde bir çok ozan arkadaşımıza ceza verilmiştir. İzmir DGM'si Şah Turna için dört yıl iki ay, Adana DGM'si Aşık Settari, Aşık Dündari ve Hasan Ararat için beş sene dört ay ile dört sene iki ay arasında değişen cezalar vermiş, Ankara DGM'si Aşık Emekçi'yi, Diyarbakır DGM'si İsmail İpek ve Aşık Haydari'yi, halen tutuklu bulundurmakta ve İzmir DGM'si şimdiye kadar İzmir ve İzmir çevresinde konser veren her ozan arkadaşımız için açtığı davaları sürdürmektedir. Bu da gösteriyor ki halk ozanlarının bütün yurtta halkla beraber, halkla iç içe olması,halkla kaynaşması onların düzenini rahatsız etmektedir.

Biz halk ozanları, halk olmadan bir şey ifade etmeyiz. Ozanları yaşatan, onlara yön veren, şiirlerine ve türkülerine canlılık kazandıran halktır. Sesimizi bütün yurtta duyurabilmemiz, mücadelede doğru ve tutarlı bir yol izleyebilmemiz bütün demokratik kuruluşların ve halkındesteği ile mümkündür. Ancak şimdiye kadar demokratik kuruluşlar, yıllardır süregelen halk kültürünün içinden gelen ve onu günümüz somut şartlarına uygulamaya çalışan halk ozanlarını yalnız bırakmışlardır. Bu da ozanları siyasi mücadele içinde görmemelerinden ileri gelmektedir. Bundan dolayıdır ki, gözlerinin açılma imkanı olan Şah Turna arkadaşımız beş aydır içerde olduğu halde gözlerinin açılması için kampanya geliştirilmemiştir. Halk ozanları üzerindeki baskıyı kınama ve kampanyayı başlatmak için önümüzdeki günlerde "PİR SULTAN" gecesi düzenlenmiştir.

Bu amaç doğrultusunda bütün demokratik kuruluşları güçbirliğine çağırıyoruz.

HALKIN OZANLARI ADINA
ABUZER KARAKOÇ, HAYDAR ERDOĞAN

İZMİR HALKI PAZARCIK KÖYLÜLERİNİN MÜCADELESİNİ DESTEKLİYOR

TOPRAK-İş sendikasının geçenlerde İzmir'de düzenlediği gecede işçi, öğrenci, öğretmen, köylü avukat ve çeşitli mesleklerden 996 kişi imzala - dıkları ortak metinde Pazarcık köylülerinin tutuklanmasını, ağa ve jandarma baskısını kınamışlardır. Metinde şunlar söylenmektedir:

"Maraş'ın Pazarcık ovasında köylüler ağanın hazine toprağından gasbettiği toprakları işgal etmişlerdir. Zalim ağalar köylülerin mücadelesine karşı jandarmayı saldırtmışlar, 40 kadar köylüyü hapse attırmışlardır.

Biz aşağıda imzalanları bulunanlar, Pazarcık köylülerine yapılan ağa ve jandarma baskısını kınıyoruz. Ağa topraklarını işgal eden köylülerin toprak ve hürriyet mücadelesini destekliyoruz."

PAZARCIK KÖYLÜSÜNÜ DESTEKLEMEDEN TÜRKİYE'YE HÜRRİYET GELİR Mİ?

Halkımızın yıllardan beri süren milli demokratik mücadelesi, toprak ağalığının temellerini zayıflatmaktadır. Köylülerin toprak ve hürriyet mücadeleleri, yarınki bağımsız ve demokratik Türkiye'nin yaklaştığına bizi haberdar etmektedir. Revizyonistler ve reformcular demokrasi mücadelesini toprak ağalığının yıkılması mücadelesinden koparmak istiyorlar. Demokrasinin özünün toprak devrimi olduğunu inkar ediyorlar. Pazarcık köylülerinin mücadelesi, demokrasi ve hürriyet isteyen bütün halka bir çağrı olmalıdır.

Bizler Pazarcık köylüsünün her zaman yanındayız ve onların bu mücadelelerinde başarıya ulaşacaklarına inanıyoruz ve destekliyoruz.

NE AMERİKA NE RUSYA
NE AĞALIK
İŞ, TOPRAK, HÜRRİYET
FAŞİZME NİHAYET
YIKILSIN AĞALIK
TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN

Turan Altınay
Erzurum

ÇORUM EĞİTİM ENSTİTÜSÜNDE FAŞİST BASKILAR

Çorum Eğitim Enstitüsünde okul idaresi ile faşist öğrenciler arasında sıkı bir işbirliği vardır. Okul idaresinden güç alan faşist eğilimli öğrenciler, devrimci öğrencilere baskı yapmış, bazı devrimci ve yurtsever öğrencileri dövmüşlerdir. Devrimci öğrenciler okula alınmamıştır.

Çorum İlköğretmen okulu ve Eğitim Enstitüsünde yurtsever, devrimci öğrencilere yöneltilen şiddet hareketleri giderek yoğunlaştı. Yurtseverler Öğretmen Okulunun kapanmasına bir hafta kala faşist Ülkü Ocakları ve onların okuldaki temsilcileri tarafından saldırıya uğradı, yaralandı. Olayları çıkaran devrimcilermiş gibi karakola götürülüp dövüldüler. Bu okulda sürekli olarak faşist marşlar çalınmakta. Türklerin dünyada en üstün bir ırk olduğunu ve dünyanın Türkler tarafından feth edilip, başkentin Ankara olacağını anlatan ırkçı bildiriler yayınlayıp, zorla okutulmak istenmekte, Atatürk resimleri yerine başbuğ dedikleri Türkeş'in resimleri asılmaktadır. Okulda okuyanlara bu saçma fikirleri benimsemeleri ve kabul etmeleri için baskı yapıl-

Millî bağımsızlığın düşmanlarına karşı TÜM ÇALIŞANLARIN GREVİ

Bugün Türkiye'nin meselelerinin çözümünün dış politika meselesinin çözümünde düğümlendiği hemen herkesin genel kanısıdır.

Özellikle Kıbrıs harekâtından sonraki gelişmeler, Türkiye ile iki süper devlet arasındaki çelişmeleri hızla keskinleştirmiştir. Son iki yıl içinde Türkiye, iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesinin girdabına çekilmiştir. Kıbrıs ve Ege meselelerini iki süper devletten birine dayanarak çözme çabaları, hem yurdumuzun geleceğini, hem de bölgemizdeki diğer ülkeleri tehdit etmektedir. Bütün bu önemli gelişmeler ülkemizdeki siyasî durumu şiddetle etkilemekte, çeşitli siyasî güçlerin saflaşmaları bu gelişmelere bağlı olarak yeniden şekillenmektedir.

Bugün iki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesinin önüne dikilen engellerden biri, halk üzerindeki faşist zorbalığın uygulayıcısı olan MC'dir. MC iktidarı, halkı ezmek ve baskı altında tutmakta ve Türkiye'yi iki süper devlet karşısında zayıf düşürmektedir. Ayrıca, MC hükümeti, Türkiye'nin bağımsızlığı açısından düğüm noktası olan Kıbrıs ve Ege meselelerinin çözümünü zamana bırakmış durumdadır. Bu yüzden Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bulanık suda balık avlaması için en elverişli ortam korunmaktadır.

MC iktidarının içte uyguladığı faşist zorbalık Türkiye halkını süper devletlerden gelen baskı ve tehdit karşısında her yönden zayıflatmakta ve parçalamaktadır. Bir yandan Demirel ve Türkeşlerin, öte yandan sosyal-emperyalizmin beşinci kolu revizyonistlerin faşist ve sosyal-faşist faaliyetleri onların Türkiye halkının bağımsızlık ve birliğine düşman olduklarını gösteriyor.

MC hükümetinin köylünün toprak ve hürriyet mücadelesine yönelttiği saldırılar, aynı zamanda Türkiye halkının birliğine ve bağımsızlığına indirilen bir darbedir. Bugün feodal parçalanma ve toprak ağalığının baskısı, millî gelişme ve millî birliğin önünde duran bir engeldir. Yine MC iktidarının Kürt milliyeti üzerinde uyguladığı ırkçı baskılar, millî düşmanlığı körüklemekte ve Türkiye'nin millîyetten halkını süper devletler karşısında parçalamaktadır.

Demirel ve Türkeşlerin halka yönelttikleri her saldırı, özellikle en yurtsever kesimleri hedef almakta, MC'nin faşist saldırganlığı dış tehditler karşısında Türkiye'yi dirençsiz ve zayıf bir duruma düşürmektedir.

Ağızlarından "millî birlik" ve "bütünlük" sözcüklerini düşürmeyen MC faşistleri, ülkenin, milletin ve halkın çıkarlarını süper devletlerin ayakları altına sermekten çekinmiyorlar. Bugün Boğazlardan helikopterler, nükleer füzeler taşıyan Rus gemileri geçiyor. Türkiye'nin Montrö gibi uluslararası anlaşmalarda da ortaya konmuş olan millî haklarına ihanet eden MC, bu tutumuyla Sovyetlerin Doğu Akdeniz'deki hegemonya çabalarına alet oluyor, Orta Doğunun kardeş halklarını sırt çeviriyor.

Demirel ve Türkeşlerin faşist zorbalığı, bölünme, parçalanma ve millî teslimiyetten başka birşey getirmiyor. Bu sebeple bugün bütün yurtseverlerin üzerinde birleştiği Demirel ve Türkeşleri iktidardan indirme mücadelesi, aynı zamanda millî bağımsızlık, yurt savunması ve Türkiye halkının birliği için mücadeledir. Türkiye'nin geleceğinin dış meselelerde düğümlendiği ve millî bağımsızlığı koruma ve kazanmanın en önemli ve acil görevimiz olduğu günümüz şartlarında, MC iktidarını düşürme mücadelesini böyle bir bakış açısı içinde ele almalıyız.

Bugün, Demirel ve Türkeşleri iktidardan düşürmek için tüm çalışanların grevinin hazırlanmasını en geçerli yol olarak görüyoruz. Tüm çalışanların grevini hazırlamak için, emekçi kitleler içinde, özellikle işçi sınıfı saflarında ve sendikalarda yoğun bir propaganda sürdürmek ve adım adım ilerlemek gerektiğini söylüyoruz. Tüm çalışanların grevini hazırlarken de asla unutmamamız ve üzerinde önemle durmamız gereken nokta, millî bağımsızlık mücadelemizin üzerimize yüklediği görevlerdir.

Tüm çalışanların grevi için yapacağımız propaganda çalışmasında, Demirel-Türkeşlerle birlikte Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçilerini de hedef almalıyız. Sosyal-faşistleri, işçi sınıfı içinde ve sendikalarda azamî ölçüde tecrit etmek, Sovyet sosyal-emperyalizminin hegemonya emellerine set çekmek için acil bir görevdir. Tüm çalışanların grevi, yalnız MC iktidarını düşürmek için değil, millî bağımsızlığımızın bütün düşmanlarına karşı emekçi halkımızın bir mücadele biçimi olmalıdır. Özellikle işçi sınıfımıza bu anlayışı götürmeli, iki süper devlete karşı millî bağımsızlık mücadelesinde işçi sınıfımızı bu güçlü silahla donatmalıyız. Bütün halkın önderi olan işçi sınıfı içinde, süper devletler ve işbirlikçilerinden gelecek her türlü girişime karşı sağlam bir kale inşa etmemiz ancak bu suretle mümkündür.

HALKIN SESİ

makta, karşı çıkan öğrenciler gece yatakhaneden alınarak banyoya götürülüp dövülmekte ve kendilerine işkence yapılmakta, okul idaresi bunlara göz yummakta, faşist öğrencileri bunları yapması için teşvik etmektedir. Çıkan olaylarda devrimci ve yurtsever öğrenciler disipline çekiliyor okuldan atılıyor, baskı yapılarak okula gelmemesi sağlanıyor ve devamsızlıktan sınıfta bırakılıyor. Geçen yıl aynı okulda, aynı oyunla otuzun üzerinde öğrenci okuldan uzaklaştırılmıştı. Okul şu anda faşistlerin denetimi altındadır. Bu sırada göze çarpan bir şey ise polisle faşistlerin birleşmesidir, devrimcilere saldıran polisin yanında, faşistlerin de bulunmasıdır.

Bunların hesabı faşistlerden, halk düşmanlarından sorulacaktır.

KAHROLSUN GERİCİ EĞİTİM SİSTEMİ.

NE AMERİKAN EMPERYALİZMİ, NE SOVYET SOSYAL-EMPERYALİZMİ

M. Yücesoy

SİVAS MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRÜ MÜLATİF OĞUZ FAŞİSTLERE ELEBAŞILIK YAPIYOR

Biz Sivas'lı devrimciler faşist baskıları gösteren sayısız olaylardan birini Halkın Sesi'nde yayınlanması için gönderiyoruz.

Sivas ili adeta parayla satın alınmış, faşistlerin yatağı haline getirilmiştir. Bu faşistlerin elebaşısı, MC hükümeti tarafından Sivas'a Milli Eğitim Müdürü olarak atanan Mülatif Oğuz'dur. Mülatif Oğuz faşistleri barındırmakta ve bazı kamu dairelerini özel mülkiyet haline getirip, buralarda faşistlere komandoluk dersleri verdirmektedir. Alpaslan İlkokulu'nun ardiyesinde akşamları çalışmaktalar. Bu olaya karışmak istemeyen bir öğretmen hakkında, Mülatif Oğuz hemen kanuni takibata geçti ve başka yere sürmek istedi. Direnen öğretmenin bu sefer kıdem derecesi düşürüldü.

Sivas'ın bir çok okulunu ele geçiren faşistler, son olarak Sivas Endüstri Meslek Lisesini ellerine geçirmeye çalıştılar. Bu okulda ilerici ve yurtsever öğrenciler yoğun olduğu için ellerine geçiremediler.

Ellerine geçiremedikleri için, bu sefer de Savcı ve Milli Eğitim Müdürü Mülatif Oğuz faaliyete geçerek, polis zoruyla baskı yapmaya başladılar. Bundan da bir sonuç alınamayınca öğretmenlerimizi başka yere sürüp, onların yerine liseyi yeni bitirmiş faşistleri öğretmen olarak verdiler.

Bunlardan biri Ahmet Ayhan. Birinci ve ikinci sınıfların Türkçe dersine geliyor. Bizlere zorla bozkurt kitaplarını okutup özet çıkartmamızı söylüyor. Biz devrimciler toplanarak, söz birliğiyle okumadık, bunun yerine Mustafa Kemal'in hayatını okuyalım dedik. Adam deliye döndü. "Bunu okuyanın ağzını yırtarım, sınıfa getireni görürsem yırtarım" dedi. Bu olayları defalarca okul müdürüne ve Milli Eğitim Müdürüne bildirdik. Hiç bir olumlu cevap alamadık. Hangi daireye gittiksey bizi azarladılar. Sonuç olarak, biz devrimcileri sınıfta bırakacaklarmış.

Sivas'tan
bir grup devrimci

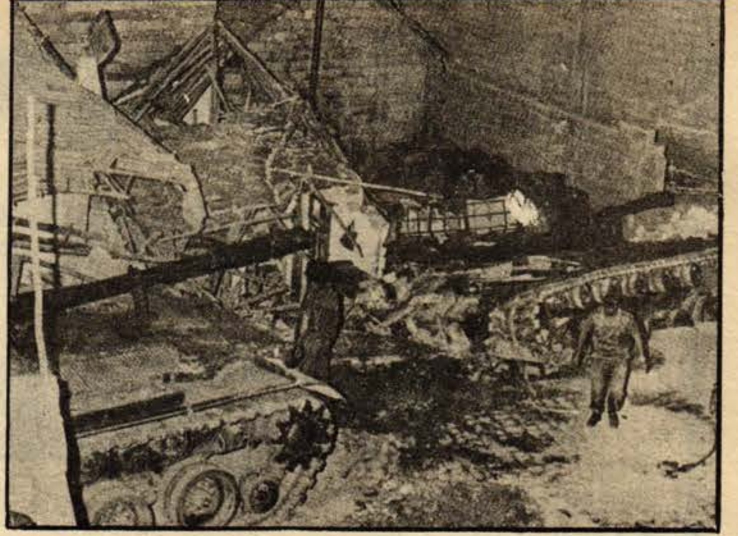
BESNİ'DE FAŞİST BASKILAR VE İŞKENCE HALKI YILDIRAMIYOR

Besni İlköğretmen Okulunda emekçi halk çocukları, faşistlere uşaklık yapmayı reddettikleri için okuldan atılmışlardır. Müdür Mehmet Kılıç, okulu faşist yuvası haline getirmiştir. 100'e yakın öğrencinin okuma hakkı elinden alındı, 200'e yaklaşık öğrenci cezaya çarptırıldı. Faşist Mehmet Kılıç halkın arasına girmekten korkuyor, çünkü o halkın çıkarını değil, sömürücülerin çıkarına hizmet ediyor. Ama yaptıkları yanına kalmıyacak, Kaymakam, Savcı, emniyet, polis elele vermişler, yoksul halk çocuklarına işkence ve zulüm ediyorlar. Besni'de mahkemeye yüzlerce öğrenci çağrıldı ve coplandı. Bunların hesabı sorulacaktır. Okuldan atılan öğrenciler "Biz sömürücülerin köpekliğini yapmayız, halk çocuğuyuz halkın yanındayız. Köylülerin ve işçilerin alınterini emenlerin uşağı değiliz, ezilenlerin kurtuluşu uğruna değil okuldan atılmayı, ölmeyi bile göze alırız." diyorlar.

Besnili
bir devrimci

GAZİANTEP'teki katliamı protesto edelim

SALDIRI PLANLARINA KARŞI UYANIK OLALIM

Geçtiğimiz hafta altı kişinin ölümüyle biten Gaziantep'teki olayların göz göre göre gelen bir tertip olduğu açıkça ortadadır. Tertibin ilk sahnelerinden biri Tercüman gazetesinde yayınlanan, Alman İçişleri Bakanlığı'nın raporuydu. Aynı gün başta faşist yayın organları olmak üzere bir kısım basın, "Maocular İhtilal Hazırlıyorlar" başlıklarıyla donandı. Aradan 24 saat geçmeden Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı, "Tercüman'ın yayınını ihbar kabul ettiklerini açıklayarak, "esasen 'Maocu' örgütler hakkında hazırlık soruşturması yaptıklarını, eğer Devlet Güvenlik Mahkemeleri Kapatılmazsa harakete geçeceklerini" söyledi. Gaziantep'de bir kaç devrimcinin kaldığı bir ev Türkeşçi Kara Kuvvetleri Komutanınca yönetilen devlet kuvvetleri tarafından kuşatma altına alınırken, aynı saatlerde Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni sürdürmek için hazırlanan kanun teklifi Başbakanlığa veriliyordu. Yine, Demirel'in istediği general tayinleri ile ilgili kanun da meclisde görüşülmeye başlanıyordu.

Son aylarda siyasi durumun en belirgin özelliklerinden biri, MC faşistlerinin ve özellikle Türkeş kliğinin gittikçe daha fazla tecridi oldu. Türkeş'in tecridi yalnız kamuoyunda değil, hakim sınıflar arasında da gittikçe arttı. Halka karşı en saldırgan siyaseti izleyen, izlediği iç ve dış politikayla Türkiye'yi süper devletlerin yararlandıkları maceralara iten Türkeş'in tecrit olması olumlu bir gelişmedir. Türkeş'in tecridi MC hükümetinin içindeki çelişmeleri de şiddetlendirmiş ve MC'yi yıkılma noktasına daha çok yaklaştırmıştır. Hakim sınıfların MC dışında parlementer çözümler aramak zorunda kalmaları da halkın mücadelesinin bir sonucudur.

İktisadi ve siyasi buhrana bir çare bulmak durumunda olan ve yükselen halk mücadelesine set çekmeye çalışan hakim sınıflar, Türkeş kliğinin gittikçe tecrit olması karşısında bir birleşme zemini aramaktadırlar. En saldırgan faşist kliğin tecrit olması, devrimci akımlara yönelen ve geniş hakim sınıf çevrelerini birleştiren bir saldırı kampanyasıyla dengelenmek istenmektedir. "Aşırı sağa ve sola karşı"laflarıyla başlatılacak böyle bir saldırı kampanyasının, sonunda en ağır darbeyi devrimcilere, yurtseverlere ve halka vuracağı açıktır ve yakın geçmişte bunun örnekleri tekrar tekrar görülmüştür.

Bu şartlarda devrimci ve yurtseverlere düşen, uyanık olmak ve saldırılara en geniş çoğunlukla birleşerek karşı durmaktır. İhtiyatlı bir çizgi izlemeli, çalışma ve eylemlerimizde güç toplamaya, fırsatlardan yararlanarak dalga dalga ilerlemeyi esas almalıyız. Maceracı eylemlere kesinlikle son vermeliyiz. Ancak bu ilkeleri izleyen bir mücadele, bir avuç saldırganı yalnız bırakabilir. Ancak en geniş kitlenin vicdanında haklılık kazanan bir mücadele, devrimcilere karşı kurulmaya çalışılan birliği parçalayabilir. Bugün devrimin ilerlemesi ve halkın güç toplaması bunlara bağlıdır.

Daha önce Zeytinburnunda, Malatya'da olanlar geçtiğimiz hafta Gaziantep'te tekrarlandı. Birkaç devrimcinin oturduğu eve tanklar ve bombalarla saldırılıp katliam uygulandığı gibi, bu olaydan faşist tertipler için yararlanılmaya çalışıldı. Bütün yurtseverler, bütün ilericiler, saldırı ve cinayetler karşısında sesimizi yükseltelim, saldırı plânlarını boşa çıkaralım. Gaziantep'de bir terör kampanyası sürmektedir. Halk sokağa çıkamaz durumdadır. Onlarca kişi gözaltına alınmış ve işkence altındadır. Bütün demokratik güçler: Gaziantep halkı üzerindeki faşist zulmü ve işkenceleri protesto edelim.

DGM'ler Yeniden Kurulmamalıdır

GERÇEK BÖLÜCÜLER MC FAŞİSTLERİ VE ONUN EMRİNDEKİLERDİR

Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı Ahmet Hakkı Coşkun, gazetelerde bir açıklama yayınlatarak, "Maocuların Türkiye'yi 10 Sovyet Cumhuriyeti'ne bölmek istediklerini", "seçimleri engellemeye çalıştıklarını" söyledi ve görevlerini yapabilmeleri için Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kapatılmaması gerektiğini ima etti.

İlk olarak şunu söylemek istiyoruz: Bugün bildiri, demeç ve konuşmalarıyla sözde "bölücülere", "milli birliğin düşmanlarına" karşı haçlı seferi açtıklarını ilân edenler ne kadar milli birlik ve bütünlük taraftarıdırlar. Büyük patronlar yararına hak ve özgürlükleri gaspederek işçilerin üzerine polis yollayanlar mı, ağaların gasbettikleri toprakların bekçiliğini yaparak köylünün üzerine jandarma salanlar mı, gençleri kurşunlayanlar mı, kurdukları faşist cepheyle bir senede yüzü aşkın yurtseveri katledenler mi, Doğu'da milli zulüm uygulayarak Türkiye halkını birbirine düşman edenler mi milli birlik ve bütünlük taraftarıdırlar? Türkiye'yi dış tehlikeler karşısında parçalanmış ve güçsüz durumda bırakanlar varsa, bunlar en başta MC faşistleridir. Devlet Güvenlik Mahkemeleri kuruluş ve atama işlemlerinde iktidarın söz ve yetki sahibi olduğu mahkemelerdir. Devlet Güvenlik Mahkemesi savcısı, MC'nin propagandasını tekrarlıyor. Fakat, Devlet Güvenlik Savcısı da söylese, bugün her vatandaşın Sovyetler Birliği'ne 500 lira borçlu yapan MC iktidarının Türkiye'yi dış tehditlere karşı koruyacağına ancak pek az sayıda insan inanabilir.

Ya seçimleri engellemeye çalışanlar kimlerdir? Halkı ezmek ve her türlü muhalefeti bastırmak şeklindeki siyasi amaçları için vurucu güçlerini kullanmayı, Anayasayı değiştirmeyi, özgürlükleri kısıtlamayı dillerinden düşürmeyen Demirel ve Türkeşlerdir. Hatta CHP'yi kapatmak şeklindeki faşist plânlar, MHP sözcülerinin ağzından hemen her hafta açıklanmaktadır. Bütün bunlarla beraber, bir siyasi partinin yöneticilerini yargılayarak bu partiyi siyasi sahneden silmeye kalkan Devlet Güvenlik Mahkemelerinin seçimlerin serbestçe yapılabilmesinden bahsetmesi ne kadar gerçek bir tutumu ifade etmektedir? Seçimleri engellemek plânları içinde olanlar, bugün bahane aramakta ve bu amaçla devrimcileri yalan-dolanla karalamaktadırlar. İşte bu meseledeki gerçek budur.

Devlet Güvenlik Savcısı'nın "Maocu" diye adlandırdığı devrimciler bugün gerek Türkiye halkının iki süper devlete karşı birliğinin, gerekse demokratik hak ve özgürlüklerin gerçek savunucularıdır. Türkiye'nin dış tehditlere karşı güçlü olmasını isteyenler, iki milliyetten halkın başta sosyal-emperyalizm olmak üzere iki süper devlete karşı birliğini savunanlar devrimcilerdir. Devrimciler milyonlarca halkın çıkarlarını temsil ediyorlar. Ve kendilerini ne kadar "meşru" ilan ederlerse etsinler, Türkiye'yi süper devletler karşısında parçalayan, ABD ve Sovyetler Birliği'nin acentalığını yapan bir avuçluk faşist ve sosyal-faşistler. bütün milletin vicdanında "gayrı meşru"durlar.

Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı, Sıkıyönetim Mahkemelerinin 12 Mart'tan beri söyleyegeldiği klişeleri tekrarlayarak bu Mahkemelerin gerekliliğini ispat etmeye çalışıyor. Kuruluş yasasını Anayasa Mahkemesinin iptal ettiği ve şimdiye kadar ki çeşitli uygulamalarıyla kanunsuzluğu iyice açığa çıkmış olan Devlet Güvenlik Mahkemesinin Savcısı hazırlık halinde olan bir soruşturmayı açıklayarak bir kere daha kanunsuzluk yapıyor. Savcının bütün çabaları, parlemonto tatili dolayısıyla 1 Temmuz'a kadar kuruluş yasası kanunlaşmazsa kapanacak olan Devlet Güvenlik Mahkemelerini kurtarmak içindir. Bütün yurtseverler, hukukçular, Barolar, ilerici parlementerler demokratik hak ve özgürlüklerden yana olan herkes bu çabaları boşa çıkarmalı, kanunsuz mahkemelerin tekrar kurulmasını önlemek için sesini yükseltmeli, elinden geleni yapmalıdır.

İstanbul DGB'nin CHP raporuyla ilgili açıklaması

VATAN'da yayınlanan CHP Gençlik Kollarının "Gizli Raporu"nda, derneğimizle ilgili olarak gerçeklere uymayan ve kamuoyunda yanlış bir kanı uyandırabilecek nitelikte bazı iddialar yer almaktadır. Bunları açıklamak ve düzeltmekte yarar görüyoruz.

1. Raporda Devrimci Gençlik Birliği (DGB)'nin adı, diğer bazı yayın ve örgütlerle bir arada geçmektedir. DGB'nin başka herhangi bir kuruluşla ilişkisi yoktur. Örgütümüz, yürürlükteki kanunlar çerçevesinde kurulmuştur ve yine, bütün çalışmalarını ve eylemlerini aynı çerçevede yürütmektedir. Fikirlerinden, çalışmalarından ve eylemlerinden yalnız örgütümüz sorumludur. Aynı şekilde, başka herhangi bir kuruluşun eylemlerinden, DGB sorumlu olamaz. Biz, ülkemizdeki diğer ilerici kuruluş ve güçlerle bütün yurtsever kamuoyunun bildiği ve desteklediği normal dayanışma ilişkileri içinde olmayı ve bunu sürekli güçlendirmeyi bir yurtseverlik gereği olarak görüyoruz. Bunun ötesinde ve değişik bir mahiyette olan ithamlar, CHP Gençlik Kolları da dahil diğer bütün ilerici kuruluşlarla birlikte bize de polis ve halk düşmanı mihraklar tarafından yöneltilmektedir. Bu tür ithamları reddediyoruz ve böyle girişimlerin bizi, bütün ilerici kuruluşlarla dayanışma içinde olmaktan alıkoyamayacağını kesinlikle belirtiyoruz.

2. Yine aynı yerde devrimcilerin, bir kısım toprak ağalarından mali yardım aldığı şeklinde hiç bir dayanağı olmayan ve kasıtlı bir iftira yer almaktadır. Rapordaki iddia, gerçeklere ve hayata tamamen aykırıdır. Derneğimiz mali imkanlarını üyelerimiz ve sıradan emekçilerin fedakarlığına dayanarak yaratmaktadır. Halk düşmanı güçler tarafından yöneltilen iftiraların CHP Genclik Kolları yönetiminde yankı bulmasını üzüntüyle karşılıyoruz.

Böyle bir iddia mantığa da aykırıdır. Toprak ağaları, yurdumuzun tek efendisi olmak için çabalayan ABD emperyalistleri, sosyal-emperyalistler ve onların işbirlikçileriyle birlikte bütün halkımızın can düşmanıdırlar. Ülkemizdeki faşizmin ve ortaçağ karanlığının dayandığı sosyal bir gücü oluşturmaktadırlar. Bundan dolayı biz, ülkemizin her yanında toprak ağalığına ve tefeciliğe karşı mücadele eden topraksız ve yoksul köylülerle omuz omuzayız. Devrimci ve yurtsever gençliğin yüreği, Sazlıköy'ün, Pazarcık'ın, Sarıbahçe'nin, Polatlı'nın yoksul emekçileriyle birlikte çarpmaktadır. Nitekim, mücadele eden yoksul köylülerin kanaati de böyledir. Hiç bir iftira ve tertip bu kanıyı değiştiremez.

ISTANBUL DGB YÖNETİM KURULU

Gençliğin birliğini baltalayan tutumlarla mücadele edelim

GENÇLİĞİN TEK KİTLE ÖRGÜTÜ ÇALIŞMALARI SONUÇLANDI

İstanbul'da tek kitle örgütü delegeleri geçen hafta toplanarak yeni kurulacak gençlik örgütünün yönetim kurulunu seçtiler. Böylece iki süper devlete ve faşizme karşı gençliğin birliğini sağlamak ve gençlik mücadelesini örgütlü bir düzeye çıkarmak amacıyla, sekiz ay önce başlayan çalışmaların sonuçlandırılması için somut bir adım atılmış oldu. Toplantıya DGB, DGD, Militan Gençlik ve Halkın Kurtuluşu dergilerinin görüşlerini benimseyen gençler katıldı. Toplantı, olumlu olmakla birlikte, bazı grupların yanlış düşünce ve tutumları gençliğin birliğini zedeledi.

DGB'li gençler delege seçimlerine katılma kararını geç aldıkları için, bu toplantıda gerçek güçleriyle temsil edilemediler. DGD ve Halkın Kurtuluşu dergisinin görüşlerini savunanlar: bu durumdan yararlanarak, her görüşün yönetimde temsil edilmesi önerilerini reddettiler, DGB'yi tecrit etmeye çalıştılar.

DGB adına konuşan Mehmet Emin Yıldırım, özellikle iki grubun uygulamaya çalıştığı siyasetin proleter devrimcileri tecrite yönelen bir siyaset olduğunu belirtti. Yıldırım, konuşmasında özetle şunları söyledi: "Toplantımız gençliğin birliği ve örgütlenmesi açısından olumlu ve önemli bir adımdır. Faşizmin saldırılarını arttırdığı ülkemiz üzerinde iki süper devletin hegemonya mücadelesinin yoğunlaştığı bir dönemde, yoğunlaştığı bir dönemde, yoğunlaştığı bir dönemde, gençliğin iki süper devlete karşı bir örgüt kurmayı amaçlaması, mücadelemizin yükseltilmesi açısından son derece olumludur. Böyle bir örgütün anti-faşist, anti-emperyalist bir gençlik cephesi karakteri kazanabilmesi ancak katılan bütün yurtsever ve devrimci grupların görüş ve siyasetlerinin yönetim düzeyinde de temsil edilmesiyle mümkündür. Rekabetçiliği, post kavgasını önlemenin yolu budur. Ancak burada bazı gruplar birlik yolunda bir tutum izlememektedirler. Mesele, yönetim kuruluna bir DGB'linin katılıp katılmaması değildir. Esas olan gençliğin birliği ve bizim bu konudaki zihniyetimizdir. Burada özellikle proleter devrimciler birlik dışına itilmeye çalışılmaktadır. Biz bu tecrit siyaseti ile FKF ve Dev-Genç içinde de karşılaştık. Maceracılar ve revizyonistler ittifak yaparak, bizi çeşitli gençlik örgütlerinde tecrit etmeye çalıştılar. Bugün bazı arkadaşların tutumu maceracı-revizyonist ittifakının mirasının kalıntısıdır. Bu devrimci bir miras değildir. Biz bütün arkadaşların geçmişteki bu çürük mirası reddetmelerini ve birlik yolunda adım atmalarını istiyoruz. Gençliğin mücadelesi revizyonist barikatları yıkarak ilerlemektedir. Geçmişte bir ölçüde başarıyla uygulanan tecrit siyaseti, artık başarı kazanamıyacaktır. Gençlik içindeki devrimci gelişme buna izin vermiyecektir.

"Gençlik içindeki bugünkü olumlu gelişmede DGB'lerin yaptığı eylemlerin, yürüttüğü mücadelenin önemli bir yeri vardır. Biz doğru bir siyaset izledik, halkımıza yararlı bir mücadele verdik. Ancak İYÖKD gibi geniş tabanlı bir örgütte olsaydık siyasetimizi daha çok arkadaşa kavratabilirdik. Biz örgütlenme konusundaki bu hatamızı kavrıyor ve açıkyüreklilikle özeleştiri yapıyoruz.

"Fakat bugün bize karşı tecrit siyaseti uygulayan arkadaşlar, kendileriyle tek kitle örgütü konusunda yaptığımız görüşmeler sırasında çeşitli yanlış görüşler savunuyorlar, revizyonizmle uzlaşıyorlardı. Siyasi çizgideki hatalar tayin edicidir. Arkadaşlar da açık yüreklilikle yanlış fikirlerin özeleştirisini yapmalıdırlar.

"Biz yönetimde yer almasak da, bu örgüt içindeki yanlış görüşlere karşı mücadele edecek gençliğin birliğini, devrimci düşünceleri savunacağız"

Mehmet Emin Yıldırım, konuşmasına iki süper devlet, faşizm ve devrimci hareketin geçmişi konusundaki yanlış görüşleri eleştirerek devam etti. "Bugün ülkemizde ABD emperyalizminin gerileyen bir güç olduğunu, iki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesinde özellikle sosyal-emperyalizmin hedef alınması gerektiğini belirtti. Ülkemizde gerileyen bir faşizm olduğunu, faşizm yoktur, faşizm tırmanıyor" demenin faşizmin yıkılması mücadelesini, mevcut durumun korunması mücadelesi seviyesine düşüreceğine işaret etti.

Bugün iki süper devlete karşı ülkemizdeki iki milliyetten halkın birliğinin son derece önemli olduğuna değinerek, devrimcilerin ayrılıkçı akımlara karşı mücadele etmesi gerektiğini belirtti.

Maceracı eğilimlerin, bugün olduğu gibi geçmişte de devrimci mücadeleyi gerilettiğini, revizyonizmi güçlendirdiğini, bu konuda bütün devrimcilerin kesin bir tutum takınmaları gerektiğini savundu.

Halkın Kurtuluşu'nun siyasi çizgisini savunan arkadaşların temsilcileri, iki süper devlete karşı mücadeleyi merkezi görev olarak görmediklerini faşizmin tırmandığını belirttiler. Geçmişteki maceracı eğilimleri kesin olarak mahkum etmediler. Militan Gençlik'ten arkadaşlarda geçmişin değerlendirilmesinde aynı yanlış görüşü savundular. Maceracı eylemlerin esas yönünü olumlu olarak gösterdiler.

DGD temsilcileri işe maceracı eğilimleri açıkça savundular. Proleter devrimcilere karşı karalama ve küfürle dolu konuşmalar yaparak, Rus sosyal-emperyalizmi ile uzlaşan, ona karşı mücadeleyi baltalayan fikirler ileri sürdüler.

Ortak yönetim kurulu konusunda DGD'liler ve Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerini savunan arkadaşlar sekter tavırlarını sürdürdüler. Militan Gençlik'ten arkadaşlar ise kararsız ve uzlaşmacı bir tutum takındılar. DGB'nin temsil edilmesi gerektiğini belirtmekle birlikte, bu yolda somut bir davranış göstermediler.

Toplantıda dergi temsilc lerinin konuşmaları engellen di. Delegelerin konuşma ha ları kısıtlandı. Bu açık ideo lojik mücadeleden kaçınmanı ifadesiydi. DGB ve Milita Gençlik'ten arkadaşlar bu tı tuma karşı çıktılar. DGB te silcileri bu tutumun da Dev-Genç içindeki yanlış uygulan ve ideolojilerin bir kalıntı olduğunu belirttiler. Devrimc lerin birliğinin açık ideoloji ve siyasi mücadeleyle sağla nabileceğini vurguladılar.

Toplantı, tek kitle örgütü nün kurulmasının kararlaştırılması açısından olumlu ol makla birlikte, örgütün dah başından belli zaafları içind barındırdığını ortaya koydu. Devrimci gençlere düşen görev, bu zaafları gidermek, ya lış fikirlerle mücadele etmek gençliğin birliğini sağlamlaştırmak için yoğun bir mücadele yürütmektir.

BÜTÜN DEVRİMCİLER BİRLEŞMELİDİR AYRI YÖNLERE AKAN SULAR BİRLEŞİRSE ÖNÜNE GEÇİLEMEYECEK BİR SEL HALİNİ ALABİLİR

Ben her hafta Aydınlık, Halkın Sesi, Halkın Kurtuluşu ve Militan Gençlik dergilerini almakta ve okumaya çalışmaktayım. Tabii ki bu hem maddi bakımdan hem de zaman bakımından zor olmaktadır. Hatta zaman yetişmediği için bazı kısımları, hatta bazı sayıları okuyamıyorum. Bu üç dergiyi çıkaran arkadaşlar bunları halkın okuması için çıkarıyorlarsa temel ilkelerde anlaşarak birleşmelidirler. Bu talep bir avuç faşistin dışında halkın kurtuluşunu isteyen herkesin talebidir. Kitapçıdan bu üç dergiyi alırken 60 yaşlarında bir kimse "bende sizi destekliyorum, fakat böyle ayrı ayrı olmaz, birleşmelisiniz" dedi. Kitlelerin bu talebine kulak vermeliyiz. Bugün hakim sınıflar halka karşı nasıl birleşiyorlarsa biz de bir avuç faşiste ve iki süper devlete karşı birleşmeliyiz. Hakim sınıfların birleşmesi halkın zararınadır, fakat bizim birleşmemiz halkın yararınadır. 12 Mart'ta devrimcilerin yenilgi sebeplerinden birisi de halkın güçlerinin dağınık olmasıydı, faşist saldırının arttığı şu günlerde geçmişteki hatalarımızdan dersler çıkararak yürümeliyiz.

Birleşme ise tepeden değil tabandan olmalıdır. Tabii ki bu yukardan çalışma yürütmeyelim demek değildir ama esas birleşme tabandan olmalıdır. Halkın Sesi, Halkın Kurtuluşu ile tartıştığı metni halka sunmadığı için hatalıdır. Bu hatasını düzeltmek için de hemen tartışmaya sunduğu metni yayınlamalıdır ve bütün herkesi bu metin üzerinde tartışmaya çağırmalıdır. Yoksa yalnızca yukardan yürütülecek bir birleşme çalışması kitleleri koyun sürüsü görmek olur.

Halkın Kurtuluşu'nun, Halkın Sesi'nin yaptığı çağrıya verdiği cevabı ise devrimci bir dergiye yakıştıramadık. Şayet Halkın Sesi'nin yaptığı çağrıdaki ilkeleri kabul etmiyorsa o da hangi ilkelerde birleşilmesi gerektiğini bütün devrimcilere duyurmalıdır. Hâlâ sen ben kavgası olmakta, devrimciler bir sürü olarak görülmekte. Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi'ni kendisinden önce birlik çağrısı yaptığı için fırsatçı olmakla suçlamaktadır. Bütün devrimciler şunu iyi bilsinler ki halk ilk çağrı yapanı önder olarak değil, doğru olanı önder olarak kabul edecektir. Geçmişe bir bakalım ilk kurulan parti TİP olduğu halde kitleler peşinden gidiyor mu? Yanlış görüşler geçici olarak başarı kazansalar bile bu başarıları kısa olacaktır. Yeter ki biz kendimize güvenelim ve mücadele edelim. Tabii ki biz, halkı düşünüyorsak biz de yanlış olan fikirlerimizi terkedip doğru olanın peşinden gitmeliyiz.

Bütün ayrılıkları ortaya çıkarıp, temel ilkelerde anlaştıktan sonra birleşmeli,

Ne Amerika Ne Rusya Ne de Ağalık!

Yaşasın Bütün Devrimcilerin Birliği!

A. ÇAKMAK, TİRE

MİLİTAN GENÇLİK, DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ KONUSUNDAKİ GÖRÜŞLERİNİ AÇIKCA ORTAYA KOYMALIDIR

Dergimizin Halkın Kurtuluşu ve Militan Gençlik dergilerine yaptığı birleşme çağrısı, Militan Gençlik dergisi tarafından da olumsuz karşılandı. Militan Gençlik, çağrımızı olumsuz karşılamasının nedenlerini şöyle açıklıyor:

"Halkın Sesi'nin gazetemize yaptığı çağrısına vereceğimiz cevap, böyle bir çağrının bize yapılmaması gerektiği ve bu nedenle ciddi olmadığı noktasında toplanıyor. Biz gençliğe seslenmeye çalışan bir organız.

"Proleter devrimcilerinin birliği konusunda olumlu veya olumsuz bir yorum yapma imkanı bulamadığımız, hatta çağırıyı tahlil etme platformumuzun dahi olmadığı bir çağırıya muhatap bırakılmamız ciddi bir tutum değildir."(Militan Gençlik, sayı:4, s.2)

Biz, Militan Gençlik dergisinin bu tutumunu hatalı buluyoruz. Devrimcilerin birliği konusundaki düşüncelerimizi Halkın Sesi'nin 55. ve 58. sayılarında açıklamıştık. Aydınlık'ın Mayıs sayısında da aynı düşünceler paylaşılıyordu. Burada Militan Gençlik dergisinin, devrimcilerin birliği konusundaki çağrımıza verdiği red cevabı için gösterdiği gerekçe üzerinde duracağız.

Militan Gençlik dergisi kendisini devrimci yayınların birliği çağrımıza muhatap kabul etmese dahi bu konuda kendi fikirlerini belirtebilirdi ve Bugün Türkiye'de, değil devrimci gençliğe hitap eden bir yayın organı, tek tek devrimci gençler, yurtseverler hatta sıradan vatandaşlar dahi devrimcilerin birliği konusundaki çeşitli görüşleri tartışmakta, fikirlerini belirtmektedir. Devrimcilerin birliği meselesi, kapalı kapılar ardında tartışılan bir mesele olmaktan çıkmış, geniş yurtsever kitlelerin tartıştığı bir mesele ve devrimci bir talep haline gelmiştir. Kanımızca, bu konudaki fikirlerini en önce belirtmesi gerekenler, toplumun hangi kesimine hitap ederse etsinler devrimci yayınlardır.

Dergimize gelen okuyucu mektuplarından açıkça gördüğümüz bir gerçeği ortaya koymak isteriz. Devrimciler, birlik konusunda Militan Gençlik dergisinin henüz açık bir cevap vermediği kanısındadırlar. Bu görüşe biz de katılıyor, Militan Gençlik'in fikirlerini gizleme şeklindeki tutumunun değişmesini bekliyoruz.

EKONOMİZM SENDİKALARI FAŞİZME VE SOSYAL-FAŞİZME

Devrimcilerin sendikalarda nasıl bir siyaset izlemesi gerektiği konusunda Halkın Kurtuluşu dergisinin 12. ve 13. sayılarında iki yazı yayınlandı. Bu iki yazıyı işçi sınıfının sendikalarda faşizme ve revizyonizme karşı verdiği mücadeleyi zayıflatması açısından ele alacak ve eleştireceğiz.

Halkın Kurtuluşu'nun 13. sayısında Türk-İş Kongresiyle ilgili şu satırlar yer alıyor: "Kendilerini sosyal-demokrat diye isimlendiren sendikacılar, işçi sınıfının mücadelesini burjuvaziye açıkça satan bu sarı ve gerici sendika ağalarına görünüşte karşı çıkıyorlar. Ama onların muhalefeti bu işçi düşmanlarının işçileri kapitalistlere satmaları konusunda değildir. Onlar, Türk-İş'in partiler üstü politikayı terketmesini ve bunun yerine halkı kurtuluşa götürmeyecek olan bir partiyi, CHP'yi desteklemesini savunuyorlar."

"İster Türk-İş'in başındaki gerici sendikacılar olsun, isterse onlara muhalefet eden reformist sendikacılar olsun, bunların her ikisi de DİSK'in başına çöreklenen revizyonist sendika ağaları işçilerin başlarından ve içlerinden defetmeleri gereken burjuva ajanlarıdır. Devrimci proletarya bunların hepsine karşıdır."

"Devrimci Proletaryanın sendikalar meselesindeki siyaseti, özellikle işçi sınıfı örgütlerinin başına çöreklenmiş burjuvalar olduklarından birine karşı diğerini savunmak değil,.. gerçek işçi önderlerinin devrimci işçilerin sendikalarda yönetime gelmesi için mücadeledir."

Halkın Kurtuluşu'nun siyaseti kısaca özetlenecek olursa, sendikalardaki revizyonistler, faşistler ve reformcular arasında hiç bir fark görmemektir. Bu tutum, işçilerin, gerek Türk-İş içinde faşistlere karşı, gerekse DİSK içinde sosyal-faşistlere karşı verdikleri mücadeleyi zayıflatmakta ve sendikaların bunlara terkedilmesi sonucunu vermektedir.

HALKIN KURTULUŞU, TÜRK-İŞ'i FAŞİSTLERE TERKEDİYOR

Türk-İş içindeki sosyal-demokrat sendikacılarla, Sadık Şide ve Kaya Özdemir gibi MHP'liler ve Şevket Yılmaz gibi AP'liler arasında gerçekten hiç bir fark yok mudur? Aslında Türk-İş içindeki muhalefet, işçilerin faşist kliğe karşı yıllardır sürdürdükleri mücadelenin birikiminden doğmuştur ve sosyal-demokratlar bu muhalefetin başına geçmişlerdir. Halkın Kurtuluşu göremese dahi, böyle bir muhalefet vardır ve Türk-İş içindeki mücadele, Türkiye çapındaki siyasi mücadelenin bir parçasıdır. Türk-İş içinde işçiler, başlarındaki faşist kliğin defedilmesi için yıllardır mücadele veriyorlar. Bu mücadele faşizme karşı Türkiye çapında yürütülen mücadelenin bir parçasıdır. Nasıl, Türkiye çapında faşizme karşı mücadelede, faşist ve sosyal-faşist olmayan bütün siyasi akımlarla birleşmek, faşistleri sonuna kadar tecrit etmek gerekiyorsa, Türk-İş içinde de aynı siyaseti izlemek gerekmektedir. Nasıl, Türkiye çapında faşizme karşı mücadelenin ilerlemesi böyle bir siyasetin izlenmesine bağlıysa, Türk-İş içinde devrimci işçilerin mücadelesinin başarı kazanması da en geniş çoğunlukla birleşilmesine bağlıdır.

Şüphesiz ki, reformcuların faşistlere karşı muhalefeti, işçileri patronlara satıp satmama konusunda olmayacaktır. Bunun böyle olduğu, CHP'nin büyük burjuvazi karşısındaki tutumu dolayısıyla herkes tarafından bilinmektedir. Aslında Türk-İş içinde çeşitli mevkileri gasbeden faşistler de, sadece işçileri patronlara satmakla uğraşmıyorlar. Onların esas amacı, işçileri faşist siyasete alet etmek ve işçi mücadelesinden faşizmin çıkarları için yararlanmaktır. Halkın Kurtuluşu, Süleyman Demirel'in Türk-İş kongresinde sosyal-demokratların iktidara gelmesini önlemek için nasıl baskılara giriştiğini ve faşistleri mevkilerinde tutmaya çalıştığını görmemektedir.

Devrimci işçilerin sendikalar içindeki görevi, kendilerini, patronlara satılıp satılmama ücret artışları elde edip etmeme, sosyal haklar kazanıp kazanmama konusunda sınırlamamak olmamalıdır. Devrimci işçiler, eğer gerçekten sendikalarda yönetime gelme mücadelesi veriyorlarsa, kendilerini emperyalizme ve burjuvaziye en fazla köle eden siyaseti uygulayan klikleri hedef almak, bu kliklere karşı en geniş çoğunlukla birleşmek zorundadırlar. Burjuvazi ortadan kalkana kadar, işçi sınıfını patronlara satmaya çalışan sendika ağaları varolacaktır. Devrimci işlerin görevi, belli bir anda bunlardan en tehlikelilerini, işçi mücadelesinin önündeki en büyük engelleri temizlemek olmalıdır.

Oysa Halkın Kurtuluşu'nun anlayışı, işçi sınıfını, devrimci sendikacılar yönetime gelene kadar en emperyalist işbirlikçisi ve en gerici kliklerin hegemonyasına terketmeye yolaçmaktadır. Bu tutumu Türk-İş içinde faşistlere karşı mücadele veren işçilerin kabul etmesine imkan yoktur. Kaldı ki, kendi dışındaki bütün akımların birleşmesine yol açan bir anlayışla, devrimci işçilerin güç toplamaları, adım adım ilerlemeleri ve bir gün yönetime gelmeleri de mümkün değildir.

Halkın Kurtuluşu'nun yazısı Türk-İş'in 10. kongresini ele alıyor. Bu derginin istediği gibi sendikacıların, bu kongrede yönetime gelmeleri acaba mümkün müydü? Reformcularla faşistler arasındaki mücadelenin ağır bastığı böyle bir kongrede devrimci işçilerin görevi, muhalefetin daha da ilerletilmesi ve faşistlerin devrilmesini sağlamak olabilir. Kaldı ki devrimciler, yönetime gelebildikleri şartlarda dahi, en gerici kliğin tecrit edilmesini ve en geniş çoğunluğun ilerletilmesini sağlayan bir siyaset izlemelidirler.

Halkın Kurtuluşu'nun Türk-İş'in 10. Kongresiyle ilgili siyaseti MC faşistlerine hizmet etmektedir ve Türk-İş'in faşistlere terkedilmesine yaramaktadır.

HALKIN KURTULUŞU, DİSK'i SOSYAL-FAŞİSTLERE TERKEDİYOR

Halkın Kurtuluşu'nun, her ikisini de burjuva ajanı ilân ederek, reformcularla sosyal-faşistler arasında bir fark görmemesi de, işçi sınıfının DİSK içindeki mücadelesini zayıflatan bir sonuç vermektedir. Unutmamak gerekir ki, DİSK içindeki sosyal-faşistler burjuva ajanı olmak bir yana, kelimenin tam anlamıyla en tehlikeli bir süper devletin, sosyal-emperyalistlerin ajanıdırlar. Halkın Kurtuluşu, bu sosyal-emperyalist ajanlarını tecrit etmek için devrimci işçilerin yönetime gelmesini mi bekliyecektir? Bugün DİSK içindeki Mehmet Ertürk-Aydın Meriç kliğinin yaptığı en masum iş, işçileri patronlara satmaktır. DİSK içindeki sosyal-faşistler, bu büyük konfederasyonda elde ettikleri mevkiler sayesinde, Rusya hesabına siyasi partilere sızmakta, istihbarat toplamakta, yurtsever basına baskı ve şantaj yapmakta, ilerici kuruluşlar üstünde hegemonya kurmaya çalışmaktadırlar.

Bu sosyal-emperyalist faaliyete karşı elimizi kolumuzu kavuşturup bekleyecek miyiz, yoksa sosyal-faşistlere karşı en geniş çoğunlukla birleşip mücadele mi edeceğiz? İşte mesele buradadır. Halkın Kurtuluşu'nun siyasetine uyacak olursak, sosyal-emperyalizmin beşinci kolunu tecrit etmek için, devrimci işçiler yönetime gelinceye kadar beklememiz gerekmektedir. Böyle bir siyaset ise, ancak sosyal-faşistlerin başarı kazanmasına, bir Sovyet saldırısı karşısında işçi sınıfının eli kolu bağlı kalmasına, yol açar.

Aslında DİSK içindeki Mehmet Ertürk-Aydın Meriç kliğinin de meselesinin sadece işçileri satmaktan ibaret olmadığı açıktır. Onlar, bugüne kadar reformcu sendikacıların arkasına sığınarak güç toplamaya ve devrimcileri tecrit etmeye çalıştılar. Bu siyasetlerinin bir parçası olarak, bütün güçleriyle reformcu sendikacılar la devrimciler arasında düşmanlık yaratmaya çalıştılar. Bunun için DİSK mitinglerinde ve çeşitli eylemlerde devrimcilere karşı provokasyonlar düzenlediler. Bazı devrimcilerin bu tertiplere bilmeden alet olarak reformcularla revizyonistleri aynı kefeye koymaları, sosyal faşistlerin işine yaramıştır.

Bugün sosyal-emperyalizmin beşinci koluna karşı DİSK içinde de muhalefet kuvvetlenmektedir. Bir avuç sosyal faşist uyguladıkları baskı, şantaj, sızma yöntemleriyle bütün siyasi akımların tepkisini çekmişlerdir. Bu "sızıntı" lara karşı oluşan muhalefet içinde çok sayıda siyasi eğilimi yansıtan unsurlar bulunmaktadır. Bizim görevimiz, bunların hepsine "kahrolsun" demek değil, en tehlikeli düşmana karşı hangi sebepten ortaya çıkarsa çıksın, en kararsız bir muhalefeti dahi değerlendirmektir. İşçi sınıfı içinde iki süper devlete ve sosyal-emperyalizme karşı devrimci bir gücü oluşturmak, bu siyaseti sabırla izlemeye ve adım adım ilerlemeye bağlıdır.

HALKIN KURTULUŞU, REFORMCULUKLA MÜCADELEYİ ZAYIFLATIYOR

Halkın Kurtuluşu'nun önerdiği devrimciler dışındaki bütün siyasi akımları düşman olarak ele alma siyaseti reformculuğa karşı mücadelenin de zaafa uğramasına yol açmaktadır. Bugün, işçi sınıfı içinde reformcuların etkisini kırmak, onları, sosyal-faşistlere ve faşistlere karşı çıktıkları noktalarda destekleme ve onlarla uzlaştıkları noktalarda mücadele etmekle mümkündür. Geniş işçi yığınları önünde, reformcuların uzlaşıcı ve teslimiyetçi yüzlerini ancak

böyle açığa çıkarabi
leplerinden hare[illegible]
mek de ancak böyle
sınıfının, revizyonis
şünceye karşı cihaz
şünceyi benimseme
olacaktır. Reformcu
vaziye teslim etmel
deleyi yürütmek, an
labilir. Çünkü, revi
ideolojilerin etkiler
bağımsız bir güç ha
karşı ekonomik ve d
diş bir mücadele yü

SENDİKA REKABET
HAKİM SINIFLARIN

Halkın Kurtuluşu
set, Türk-İş'in yıkı
kaynaklanmaktadır.
ri, revizyonistlerin
tam anlamıyla siline
cinin zihninde mevcu
şitli yazılarında işç
çağırırken, 13. sayı
le yazıyor:

"Bugün Türk-İş,
kolayca sürdürebilm
engellenmesi görevi
sarı bir kuruluştur.

Bugün, Türkiye'
rasyonundan birini
siyasetini kim sürd
kime yaramaktadır
faşistler, işçilerin
larındaki mesleki r
sınıfını bölmeye ve
Bunun en berrak ifa
te aynı iş kolunda o
larında gösterilmes
rikada çalışan işçil
larak bölmeleri çok

Bugün faşistler,
aleyhtarı propagand
si işçilerden ayırm
şist propagandayla
Mehmet Ertürk-Ay
lüğü Türk-İş aleyht
yüzüne sahte devri

Bugün, Türk-İş
fının menfaatlerini
fark kalmamıştır. İ
larda yaptıkları top
bu durum açıkça gö
lisi, Türk-İş içinde
kliğin etkin olmasın
içinde DİSK'te de so
rı ve sosyal-faşist
Burada üzerinde du
eski mücadelelerin
işçilerden ve sendi
yurtsever gücün bu
altında, her iki sen
ken siyasetler aras

TERKEDER

Halkın Kurtuluşu gerek 12. sayısında, gerekse 13. sayısında değişik yönlerden hareket etse de aynı noktaya varmaktadır. 12. sayıda Türk-İş yöneticilerine teslim olan sağ anlayış, 13. sayıda bütün ittifakları reddeden "sol" bir anlayışa dönüşmektedir. Ama meseleye sadece "satılıp satılmama" açısından bakan ekonomist anlayış her iki yazıda da varlığını korumaktadır.

Bu durum, bir hata yapıldığında, bunu düzeltmek için kendini yerden yere vurmanın ve "günah çıkartmanın" yeterli olmadığını, hatanın kaynağının doğru tesbit edilmesinin ve çözüm yollarının ortaya konmasının esas mesele olduğunu bir kere daha ispatlamaktadır.

. İşçi yığınlarının ta -
ek mücadeleyi geliştir-
mümkün olacaktır. İşçi
aşist ve reformcu dü-
rılması, devrimci dü-
ancak böyle mümkün
n işçi haklarını burju -
karşı en etkili müca-
bu temelde mümkün o-
ist, faşist ve reformcu
kurtulan işçi sınıfı,
gelebilir, burjuvaziye
kratik hakları için dişe
bilir.

SAVUNMAK
TUMU OLABİLİR

ortaya koyduğu siya -
gerektiği görüşünden
ıda onların bu görüşle-
ttığı önyargılar henüz
ğinden, birçok devrim
Halkın Kurtuluşu çe-
DİSK'e sahip çıkmaya
Türk-İş hakkında şöy

uvazinin sömürüsünü
ve işçilerin uyanışının
lenmiş... gerici ve

büyük işçi konfede -
diğerini karalama
tedir ve bu siyaset
n faşistler ve sosyal-
dikacıların kendi ara-
ten yararlanarak, işçi
amaya çalışıyorlar.
İş Kanununda gerçek-
ilerin, değişik iş kol-
Patronların, aynı fab-
sela işçi ve hamal o-
nan bir örnektir.

-İş üyesi işçilere DİSK
rak onları DİSK üye-
ışıyorlar ve bunu fa-
iriyorlar. DİSK'deki
iç kliği ise, bölücü-
pagandayla yapıyor ve
naskesini takıyor.

K arasında işçi sını-
a bakımından pek bir
ederasyonun son yıl-
eşmeler incelenirse
tedir. Daha da önem-
kancı ve faşist bir
lık, son bir, iki yıl
mperyalizm tarafta
etkinlik kazanmıştır.
gereken bir nokta,
nda, DİSK tabanında
lan oluşan önemli bir
dır. Bütün bu şartlar
karşı izlenmesi gere
nzerlik vardır. Kaldı

ki, durum böyle olmasa dahi, yüzbinlerce işçinin içinde yer aldığı büyük bir konfederasyonu karalayarak, faşistlere terketmek yine de doğru değildir. Kitle örgütlerini bu şekilde karalamak, işçilerin, bu örgütler içindeki mücadelesini zayıflattığı gibi, onları örgütsüz bırakmaya da hizmet eder. Bu sendikalar işçilerin bileğinin hakkıyla kurulmuştur. Başında faşist ve sosyal-faşist klikler bulunsa da, işçi sınıfı bu sendikaları terketmeyecek, örgütlenme ve sendikaları devrimcileştirme mücadelesini sonuna kadar yürütecektir.

Sendikalar arasındaki rekabeti körükleme tutumu, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin tepeden hakimiyet kurarak, işçi sınıfını bölme tutumlarıyla birleşmektedir. Her iki klik de işçi sınıfını birer süper devlet hesabına parçalamak, böylece sınıfı ve halkı zayıf düşürmek peşindedirler. Onlar işçi sınıfının eylem birliğini parçalamak, böylece halkın bağımsız bir güç haline gelmesini engellemek çabası içindedirler. Dimitrov böylelerine karşı şöyle diyor:

"Tehdit eden faşizm ve savaş tehlikesi karşısında bugün bütün emekçilerin görevi, proleter birleşik cepheyi, sınıf düşmanına karşı işçi sınıfının eylem birliğini kurmaktır." (Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, AYDINLIK Yayınları, s. 58)

Dimitrov'un bu sözleri, bugün özellikle savaş kışkırtıcısı olan sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi revizyonistlere karşı mücadele de önemlidir.

Şüphesiz belli şartlarda işçilerin devrimci sendikalarda toplanmasını istemek doğru bir tutum olur. Fakat bu şartlarda dahi devrimcilerin görevi, işçi sınıfının parçalanmasına karşı çıkmak ve işçi sınıfının eylem birliğini savunmaktır. Sosyal-faşistlerin bugün yaptıkları bunun tam tersidir. Onlar, kendi menfaatleri uğruna işçi sınıfını parçalamaktan çekinmiyorlar. Bu, onların, toplumda çok küçük bir azınlığı temsil eden, etkinlik kazanmak için demagoji, entrika ve zorbalıktan başka hiçbir yolu olmayan hakim sınıf karakterlerinin bir sonucudur.

Türk-İş ve DİSK yöneticilerinin işçi sınıfını bölücü tutumları şimdiye kadar birçok defa ortaya çıkmıştır. DİSK yöneticileri, geçen sene 15-16 Haziran'da Türk-İş'in İzmir'de MC'ye karşı yaptığı "uyarı grevi"ne karşı çıktılar ve sırf sendika rekabeti uğruna işçi sınıfının bu olumlu hareketini karaladılar. Yine DİSK'in 1 Mayıs mitinginde Sıtkı Coşkun, Türk-İş üyesi işçiler kortej halinde meydana gelirken, "Kahrolsun Türk-İş" sloganını attırmaya çalıştı. Buna en iyi cevabı yine bu işçiler verdi: "İşçiler kahrolmaz!" İşçi sınıfının eylem birliğinin en güzel örneğini 15-16 Haziran mücadelesinde bulmak mümkündür. AP iktidarının DİSK'i kapatma planlarına karşı yürüyüşe geçildiğinde binlerce Türk-İş üyesi işçi bu eylemde kararlılıkla yer aldılar ve DİSK'in sendikal varlığını savundular. Hatta bu işçiler bu mücadelede aralarından birini de şehit verdiler. İşte biz işçi sınıfımızın bu tutumundan yanayız. Faşistler ve *sosyal-faşistler, işçi sınıfını bölerek yutma politikası izlerken biz, iki süper devlete, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelede işçi sınıfının en geniş eylem birliğini savunuyoruz.*

Lenin diyor ki:
"Onlar, (Marksistler) işçi sınıfı hareketi içinde yolunu yitirmiş konuklar değildirler. Bütün sendikaların, er ya da geç, Marksizme dayanan kendi görüşlerini benimseyeceklerini bilirler. Geleceğin kendi düşüncelerine ait olduğuna inanırlar ve bu nedenle olayları zorlamaz, sendikaları dürtüklemez, onları etiketlemez, bölmezler. Sürekli ve güvenli Marksist propagandalarını yürütürler. Yaşamdan dersler çıkararak, işçilere Marksizmi öğretirler ve ilkesiz gruplar arasındaki hiç bir anlaşma onları bu yoldan ayıramayacaktır" (Sendika Hareketinde Narodnikler ve Likidatörler, Bütün Eserler, cilt XX, s. 141)

Bugün devrimcilerin siyaseti, DİSK içinde sosyal-faşist Mehmet Ertürk-Aydın Meriç kliğini, Türk-İş içinde faşist kliği hedef almak olmalıdır. Biz her iki konfederasyonda, bu kliklere karşı bütün yurtsever sendikacıların bütün siyasi akımların birleşmesinden yanayız. İşçi sınıfının en geniş eylem birliğini, DİSK ve Türk İş'in birliğini savunuyoruz. Sendika içi demokrasinin sağlanması ve sendika seçme özgürlüğü yoluyla, sendikalar arasındaki rekabetin sona ermesinden ve sendikal birlikten yanayız.

Sosyal-faşistleri, faşistleri ve reformcuları aynı sepete koyan tutum, Türk-İş'i yıkmak siyasetiyle birleşince, sadece sosyal-emperyalist ajanlarının işçi sınıfını parçalama ve yutma çabalarına hizmet etmektedir.

Halkın Kurtuluşu dergisi 13. sayısında şöyle demektedir:
"Onların (sosyal-demokratların) muhalefeti, bu işçi düşmanlarının işçileri kapitalistlere satmaları konusunda değildir".

KUYRUKÇULUK DA, SEKTARİZM DE EKONOMİZMDEN KAYNAKLANIYOR

Halkın Kurtuluşu'nun sendikalar konusundaki siyasetine hakim olan mantık, bu cümlede kısaca özetlenmektedir. Halkın Kurtuluşu sendikal mücadeleyi ve sendikacıları sadece işçi sınıfının ekonomik mücadelesi açısından değerlendirmektedir. Halkın Kurtuluşu'na bakılırsa, devrimci sendikacılık, patronlardan mümkün olduğu kadar fazla ekonomik hak almaktan ibarettir. Oysa unutmamak gerekir ki, faşist sendikacılar devletten ve burjuvaziden aldıkları siyasi destek sayesinde kimi zaman işçilere en iyi ekonomik hakları sağlayabilmektedirler. Meseleye bakış açımız sadece ekonomik haklarla sınırlandığında devrimcilerle faşistler arasındaki farkı nasıl belirleyeceğiz?

Sendikalardaki mücadeleyi, işçilerin ekonomik haklarını kazanma mücadelesiyle ya da patronlara satılıp satılmama meselesiyle sınırlayan görüş, ekonomist bir görüştür. Bu görüş, sendikalara, işçi sınıfını devrime hazırlayan bir okul olarak değil, sırf bir ekonomik mücadele örgütü olarak bakmaktadır. Oysa işçileri yurt çapında uygulanan siyasetten yoksun bırakan bu anlayış, onları faşistlerin ve sosyal-faşistlerin pençesine terketmektedir.

Sosyal-faşistler ve faşistler, sendikalarda kendi gerici siyasetlerini uygularken, devrimci siyaseti yasaklamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bunların karşısında, işçi mücadelesini iktisadi hakları savunma derecesine indirmek, işçileri silahsızlandırmaktan, faşistler ve sosyal-faşistler karşısında zayıf düşürmekten başka neye yarar ki?

Biz, "İşçiler sendika yönetimine" sloganını atarken, sendikalarda tabanın söz sahibi olmasını istiyoruz. Bu, devrimcilerin en geniş çoğunluğun çıkarlarından yana olan siyasetlerinin bir uygulamasıdır. Bu slogan devrimci siyasetten koparıldığı, sendikalar içindeki en tehlikeli düşmanlar hedef alınmadığı, ve sadece sendika yöneticilerinin "işçi" olması şeklinde anlaşıldığı taktirde hiç bir anlam ifade etmez. Hatta bazen yurtsever güçleri bölücü rol oynar.

Devrimci işçilerin yetişmesi ve devrimci sendikacılığın ortaya çıkarak gelişmesi de bir ideoloji ve siyaset meselesidir. Sadece ekonomik mücadele sınırları içinde ne devrimci sendikacılar yetişebilir ne de sendikalarda yönetim mücadelesi vermek mümkün olur.

Halkın Kurtuluşu'nun savunduğu görüşler, sendikalar içindeki mücadeleyi, gerek sendika-içi iktidar mücadelesinden, gerekse ülke çapındaki iktidar mücadelesinden koparmaktadır.

Bütün bunlarla beraber şunu belirtmek gerekir: Halkın Kurtuluşuna yönelttiğimiz bu eleştiriler, 13. sayıda yer alan bir özeleştiri yazısıyla ilgili eleştirilerimizdir. Burada, Halkın Kurtuluşu'nun özeleştirisini yaptığı 12. sayıdaki yazıya değinmedik. Aslında, Halkın Kurtuluşu'nun eleştirdiğimiz yazısındaki bütün hatalar, 12. sayıda kendini daha belirgin olarak göstermektedir. Bu derginin 12. sayısından aldığımız şu sözler bu yazıda eleştirdiğimiz ekonomist anlayışın başka bir tezahürüdür"

"Bir milyondan fazla işçinin, aileleriyle birlikte beş milyon kişinin hayatının biraz olsun yaşanılır bir hale gelmesi, Türk-İş yöneticilerinin mücadelesine bağlıdır... Bir milyon üç yüz bin üyenin hayat şartlarının iyileştirilmesi, Türk-İş'e Türk-İş yöneticilerine bağlıdır. Çünkü ancak, sendikalarda örgütlenen işçiler, sendikalarının öncülüğünde mücadele ederek hayat şartlarını düzeltebilirler."

Görüldüğü gibi, Halkın Kurtuluşu gerek 12. sayısında, gerekse 13. sayısında değişik yönlerden hareket etse de aynı noktaya varmaktadır. 12. sayıda Türk-İş yöneticilerine teslim olan sağ anlayış, 13. sayıda bütün ittifakları reddeden "sol" bir anlayışa dönüşmektedir. Ama meseleye sadece "satılıp satılmama" açısından bakan ekonomist anlayış her iki yazıda da varlığını korumaktadır.

Bu durum, bir hata yapıldığında, bunu düzeltmek için kendini yerden yere vurmanın ve "günah çıkartmanın" yeterli olmadığını, hatanın kaynağının doğru tesbit edilmesinin ve çözüm yollarının ortaya konmasının esas mesele olduğunu bir kere daha ispatlamaktadır.

Halkın Kurtuluşu'nun sendikalar siyasetindeki hatalarını düzeltmesi, sadece işçi sınıfının eylem birliğinin sağlanması açısından değil, aynı zamanda ideolojik ve siyasi birliğin gelişmesi açısından da olumlu bir katkı olacaktır.

CHP Tekirdağ Milletvekili Yılmaz Alpaslan

BU ÇAĞ DIŞI FAŞİST İKTİDARI YIKMAK İÇİN GENEL GREV YOLUNUN UYGULANMASI YURTSEVERLİK GÖREVİDİR

Halkın Sesi muhabirleri MC'nin yıkılması için tüm çalışanların ortak bir grev eylemine girişmesi önerisi konusunda, CHP Tekirdağ Milletvekili Yılmaz Alpaslan'la konuştular. Yılmaz Alpaslan, sorularımızı şöyle cevapladı:

Soru: 8 Nisan 1976 tarihli CHP ortak grup toplantısında MC'nin yıkılması için genel grev önermiştiniz. Bu konudaki görüşlerinizi anlatır mısınız?

Cevap: Böyle bir girişimle bu soyguncular hükümetinin can damarları kesilecektir. Dahası var; onları besleyen çıkar çevreleri, çok uluslu şirketler bile, genel grevin yirmidördüncü saatini doldurduğu anda bu çirkin ve ilkel yaratıktan desteklerini çekeceklerdir. Cephe iktidarının bugün uyguladığı politika ve özellikle faşizmi yaygınlaştırma çabaları büyük kentlerin ötesinde ayrıntılı olarak bilinememektedir. Genel grev kararı ile birlikte, Türkiye'de zaten batmaya mahkum olan bu ekonomik düzen, daha da perişan hale geleceği için işçiler, köylüler, diğer emekçi gruplar Cephe karşısında eylem birliğine girmiş olacaklardır.

Soru: Genel grev sizce kimleri kapsamalıdır?

Cevap: Genel grev derken benim kastettiğim yalnızca sendikalı işçiler değildir. Bunların yanında memur emekçileri ve bu düzende büyük sömürüye uğrayan ve dar gelirli kesim olan esnaf ve sanatkârları da genel grevin kapsamı içinde düşünüyorum. Bu uygulama ülkemizde çok değil, iki ya da üç gün sürdürüldüğü takdirde bu çıkar çevrelerinin hükümetinin düşürülmesi için gensoruya gitmeye gerek kalmayacak, Başbakan Demirel kurtuluşunu, istifa mektubunu Cumhurbaşkanına vermekle bulacaktır.

Soru: Anayasamız karşısında genel grevin nasıl yorumluyorsunuz?

Cevap: Türkiye Anayasası öncelikle kendisini yani Anayasayı, kurduğu demokrasiyi ve sağladığı özgürlükleri korumada "Direnme hakkını kullanmayı" öngörmüştür. Öte yandan Anayasa'nın Üçüncü Bölümünü oluşturan "Sosyal ve İktisadi Haklar ve Ödevler" başlığı altında toplanan ve demokratik sosyalizmi içeren Bölümü, özellikle Anayasamızın 47. maddesi, grev hakkını benimserken buna ayrıcalıklar ve sınırlar koymamıştır. Demek istiyorum ki Türkiye Anayasasının bugünkü yapısı bile genel grevi Anayasal bir hak olarak sağlamıştır. Cumhuriyeti, demokrasiyi ve fikir özgürlüğünü sağlamak amacıyla, bu çağ dışı faşist iktidarı yıkmada genel grev yolunun uygulanması hem Anayasal bir hak, hem de bir yurtseverlik görevidir.

ÇBS İşçileri Lokavta ve MC y

5 Haziran 1976 günü Alibeyköy'deki ÇBS Fabrikası işçileri patronun işyerini kapatma kararını protesto için bir miting yaptılar.

ÇBS patronuyla Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Sendikası arasındaki toplu sözleşme görüşmeleri bir süre önce başlamıştı. ÇBS patronunun sendikanın taleplerini kabul etmemesi üzerine işçilerin grev hakkı doğdu. Ancak, patron 2 Haziran günü fabrikayı kapattığını ve fabrikada çalışan 450 işçiyi işten attığını bildirdi. Bunun üzerine işçiler direnişe geçtiler.

Son zamanlarda patronlar işçi sınıfına karşı sert tedbirler alınmasını ve lokavtlara daha çok başvurulmasını kararlaştırmışlardı. ÇBS'deki lokavt, işte bu tedbirlerin ilk uygulamalarından biriydi. Bu nedenle, ÇBS işçilerinin verdikleri mücadele daha da büyük bir önem taşımaktadır. Patronların bu saldırı plânını boşa çıkarmak, ancak işçilerin dayanışma eylemleri ile yükseltecekleri mücadeleye bağlıdır.

ÇBS işçileri, Alibeyköy meydanında yaptıkları mitingde haklı mücadelelerini halka duyurdular. Miting sadece lokavta karşı değil, MC iktidarına karşı da bir mücadele oldu. Mitinge ÇBS işçilerinin yanısıra Türkay, Demir Döküm, Squibb, Pilma Tudor ve Sungurlar işçileri de katıldı. Çeşitli fabrikalardan işçilerin ve bu arada DİSK'e bağlı sendikalara üye işçilerin de mitinge katılmaları, işçi sınıfının birlik ve dayanışmasının güçlendiğini gösterdi. Mitingde konuşan ÇBS Baştemsilcisi Mustafa Akkaya şunları söyledi: "Biz 450 Çavuşoğlu işçisi, bu çekilmez hale gelen pahalılık altında ezildiğimiz için, insanca yaşamak istediğimiz için, hakkımızı aradığımız için kapı dışarı atıldık.

Yılbaşından beri toplu sözleşme görüşmeleri içindeydik. İşverenin katı tutumu karşısında uyuşmazlığa düştük. Ücretlerimize 5 kuruş bile zam teklif etmeyen işveren, bu insafsız tutumunu uzlaştırma kurulunda da

Büyük patronların saldırılarına karşı işçi sınıfı ve sendikalar birleşmelidi

15-16 Haziranın altıncı yıldönümüne rastlıyan bugünlerde büyük patronlar, işçi sınıfımızın ekonomik ve demokratik haklarını elinden almak için bir saldırı hazırlığı içinde bulunuyorlar. Bu saldırının amacı, artan ekonomik buhranı işçi sınıfımızın ve emekçi halkın sırtına yıkmaktır. Uzun bir süredir Sakıp Sabancı ve Halit Narin gibi büyük burjuvazinin bir kesiminin temsilcileri tarafından öne sürülen görüşler, son zamanlarda Vehbi Koç, Ertuğrul Soysal gibi Istanbul burjuvazisinin ileri gelenleri tarafından da savunulmaya başlandı Şimdi hakim sınıfların çeşitli çevreleri, işçi haklarını gasbetmek için imkânlarını birleştiriyorlar ve bu saldırılarına kamuoyu yaratmaya çalışıyorlar.

Büyük patronların birleştikleri en temel nokta, "sendikalar arası rekabetin ücret artışlarına yolaçtığı ve böylece ekonominin çöküşe gittiği" iddiasıdır. Bundan hareketle patronlar, sendikaların tek tip olmasını ve ücretlerin dondurulmasını istiyorlar. Onlar böylece, bugün zaten kısıtlı olan sendika hürriyetini tamamen ortadan kaldırmayı amaçlamaktadırlar. Istanbul Sanayi Odası eski başkanı Ertuğrul Soysal bunu, heriş kolunda tek sendika olması gerektiğini söyleyerek ifade etmiştir. Böylece, bir işkolunda birçok sendikanın çeşitli işyerlerinde toplu sözleşme yapmaları imkânı ortadan kalkacaktır. İşçiler istedikleri sendikaya üye olamıyacaklardır. Her işkolunda patronların desteklediği sendika, toplu sözleşme hakkına sahip olacak, diğerleri silinecektir. Meselâ Istanbul'da Maden- işkolunda bugün 32 sendika vardır. Bunlardan birinin bütün bu işkolunda yetki almasıyla, diğer 31 sendika fiilen ortadan kalkacaktır. Çünkü toplu sözleşme hakkına sahip olmayan bir sendikanın varlığını sürdürmesi hemen hemen imkânsızdır. Ayrıca Maden işkolunda herhangi bir fabrikanın işçileri, o sendikayı istemeseler dahi, o sendika işkolunda yetkili olduğu için, bunu kabul etmek zorunda kalacaklardır. Patronlar bu yolla ; büyük sendikalardaki denetimlerine dayanarak işçi sınıfını daha fazla sömürmeyi amaçlamaktadırlar. Büyük patronların bu isteği belli başlı birkaç sendika dışında bütün sendikalara yönelmiş bir tehdittir. İşçi sınıfımızın özgürce sendikalaşmasına yöneltilmiş olan bir saldırıdır.

Ücret artışlarının ekonomiyi iflasa sürüklediği iddiası da doğru değildir. Gözü kârından başka bir şey görmeyen büyük parababalarının bunu söylemeye ne hakkı vardır? İşçi sınıfımız zaten bugünkü şartlar altında büyük bir geçim sıkıntısı içinde bulunmaktadır. Ücretlerin dondurulması, işçi sınıfını daha da büyük bir sıkıntı içine itecek, aileleriyle beraber milyonlarca insanı sefalete sürükleyecektir. Asgari işçi ücreti bu yıl 60 TL. olarak tesbit edilmiştir. Birçok yerde asgari ücret altında çalıştırılmanın yanısıra, bu dahi, işçilerin ihtiyacını hiçbir şekilde karşılayamıyacak olan bir rakkamdır.

Bugün hakim sınıfların saldırısı karşısında işçilerin en önemli sorunu iş güvenliğidir. Birçok yerde işçiler iş kanununun 13. ve 17. maddelerine dayanılarak çoğu kere tazminatsız işten atılmaktadırlar. Şimdi patronlar iş güvenliğine yönelttikleri saldırıları daha da şiddetlendirebilmek için, dayanışmaya gidiyorlar ve aralarında bir fon kurmaya çalışıyorlar. Hükümetin bu konuda da kendilerini desteklemesi için baskılarını arttırıyorlar. Büyük burjuvazi içindeki en palazlanmış unsurların baskıları yüzünden birbiri ardından kapanan fabrikalar, işçi sınıfının iş güvenliği mücadelesini daha da acil bir hale getirmektedir. Patronlar, fabrikaların kapanmasına gerekçe olarak ücret artışlarını ve sendika rekabetini göstermektedirler. Oysa gerçek neden, aşırı kâr hırsı ve tekelleşmedir. Ayrıca patronlar, sendika kurma hürriyetini ortadan kaldırmak için fabrikaları kapatma yoluna gitmekte, fabrikalarındaki işçileri çeşitli hilelere başvurarak değiştirmektedirler.

Büyük burjuvazinin temsilcileri lokavtlara daha çok başvuracaklarını son zamanlarda sık sık belirtiyorlar. Onlar lokavtı, işçi mücadelesini bastırmak için bir silah olarak kullanıyorlar. Bunun son uygulaması, Istanbul'da ÇBS fabrikasında görülmüştür. Ancak ÇBS işçileri, lokavta karşı da mücadele etmek suretiyle, işçi sınıfımızın önümüzdeki günler gelişecek olan mücadelesine ışık tuttular.

Bugün işçi sınıfımızın içinde bulunduğu durum ve patronların işçi haklarına saldırısı, 15-16 Haziran 1970 günlerini hatırlatmaktadır. O zaman da büyük patronlar ve AP iktidarı, işçi sınıfının sendika hürriyetini ve diğer haklarını ortadan kaldıracak tedbirler almaya yönelmişti. Ancak, işçi sınıfımızın birlik ve dayanışma halinde yarattığı 15-16 Haziran direnişi, iktidarın bu tedbirlerini boşa çıkarmıştı. Şimdi işçi sınıfımız yine haklarını koruma göreviyle karşı karşıyadır. Hakim sınıfların saldırılarını geriletmenin yolu, birlik halinde ve kararlı bir şekilde mücadele etmekten geçer. Bu bakımdan, aynı tehdite maruz kalan sendikalar arasında eylem birliğini gerçekleştirmek zorunludur. İşçi mücadelesini yükseltmek için sendika seçme hürriyeti ve işgüvenliği taleplerini bütün işçi sınıfı içinde yaymalı, lokavta karşı mücadele etmeliyiz. Patronların saldırılarına karşı işçileri uyarmalıyız.

Son işçi mücadeleleri, işçi sınıfımızın birlik ve dayanışmasının gittikçe kuvvetlendiğini göstermektedir. Bugün işçiler, herhangi bir yerdeki haksızlığı, saldırıyı bütün sınıf olarak göğüslemeyi istiyor. İşçiler sendikaların birbirine destek olmasını talep ediyor. Hakim sınıfların saldırılarını arttırdığı bugünkü şartlarda işçi sınıf mızın ortak talebi, işçi mücadelesini daha da yükseltmek ve bu saldırılara birlik halinde cevap vermektir. Şimdiye kadar birbirinden kopuk olarak gelişen ve başarısızlıkla sonuçlanan grevlerin, direnişlerin gösterdiği gerçek budur. Hakim sınıfları saldırılarını 15-16 Haziranda boşa çıkaran işçi sınıfımız, bugün de bütün sınıf olarak birleşerek haklarını koruyabilir. Tüm çalışanların grevini hazırlamak, işçi ve emekçi kitlelerin haklarına yönelen saldırıları püskürtmek ve MC iktidarının yıkılmasını sağlamak için en geçerli yoldur.

İktisadi ve demokratik haklar için de olsa gelişen işçi mücadelelerini MC faşistlerine v sosyal-faşistlere yöneltmeye çalışmalıyız. İşç sınıfının acil taleplerinden hareketle gelişen he mücadele, işçilerin anti-emperyalist, anti-faşis bilinçlerini geliştiren bir okul olacaktır. Bugü işçi sınıfının kurtuluşu için çalışan herkesin gö revi, işçi haklarını koruma mücadelesini, MC hükü metinin yıkılması ve yurdumuzun bağımsızlığının ko runması hedefiyle birleştirmektir.

karşı Miting düzenlediler

Gerçeklerden ve halkın durumundan habersiz bir gurup genç mitingi zayıflattı

sürdürdü. Görüşmeler biter bitmez kanunlara uymadan bizleri bir gecede dışarı attı. Lokavt ilan etti. Anayasamızda yeri olmayan lokavt bir hak değildir.

İnsanları açlığa mahkum etmek bir hak olabilir mi?

İstanbul Sanayi Odası İkinci başkanı Çavuşoğlu, bu hareketleriyle, tüm işverenlere öncülük etmek, onlara işçilerin nasıl ezileceğini göstermek istedi.

Ama bunu başaramıyacaktır."

Daha sonra söz alan Petrol-İş sendikası İstanbul şube başkanı Adem Yılmaz da şunları söyledi:

"Biz öncelikle genel grev hakkı isteyenlerdeniz. Bunun için işçi örgütleri, bir ve bütün olmak suretiyle faşizme karşı mücadele etmek için elbirliği yapmak ve patronların karşısına çıkmak mecburiyetindeyiz. Hangi sendika olursa olsun, bugün birliğe beraberliğe yanaşmayanlar varsa, bunlar bugünün düzenine hizmet etmekten başka bir şey yapmıyorlar demektir. Bu tip sendikaların ve sendika liderlerinin karşısında olacağız. Ve sonuna kadar, mücadelemizi yılmadan, her türlü engele rağmen yürütmesini bileceğiz."

Mitinge ÇBS işçilerinin mücadelesini desteklemek amacıyla bir grup devrimci genç de katıldı. Bunların arasında İYÖD'ün ve Halkın Kurtuluşu'nun görüşlerini benimseyen devrimciler de vardı. Fakat, bu arkadaşlar miting boyunca izledikleri hatalı tutumla ÇBS işçilerinin mücadelesini zayıflatmak durumuna düştüler. Mitingin başından sonuna kadar, özellikle sendikacıların konuşmaları sırasında attıkları sloganlarla mücadeleye önderlik eden sendikacılara karşı bir tavır aldılar. Attıkları sloganların ÇBS işçilerinin mücadelesiyle ve talepleriyle hiç ilgisi yoktu. "Tek yol devrim", "Kurtuluşa Kadar Savaş" gibi mücadeleye ışık tutmayan, hedef göstermeyen, sloganlar bağırdılar.

Yine aynı şekilde, sendikacıların konuşmaları "işçiler sendika yönetimine", sloganlarıyla bastırılmaya çalışıldı. Lokavtlara ve MC hükümetine karşı mücadele isteyen bir sendika yöneticisinin sözleri sloganlar bağrılarak kesildi.

Mitinge katılan işçiler ise, özellikle "İşçiler Birleşin", "Kahrolsun Faşizm", "Katil İktidar" ve "Bağımsız Türkiye" gibi sloganlar attılar. Devrimci arkadaşlar bu sloganları da kendi sloganlarıyla bastırmaya çalıştılar. Bu arkadaşlar, "Sarı Türk-İş'e karşı çıkma" adı altında, MC iktidarı ve patronlarla mücadele eden sendikacıların da karşısında yer aldılar.

Bu sendikacılar ne faşisttir, ne de sosyal-faşist. Gerçeği bilmeden ve araştırmadan, her sendikacıyı düşman olarak görmek, bir kere somut olarak işçi sınıfının mücadelesine, sendikalaşmasına, sendikalarına karşı çıkmaktır, ikincisi ise faşist ve sosyal-faşistlerin emellerine hizmet etmektir.

Sonuçta, miting işçiler ve sendikacılarla b ir grup genç arasındaki çekişmeye dönüştü.

Miting biterken bu arkadaşlar işi kürsüyü zorla işgal etmeye kadar vardırdılar. Mitingin dağılmasına yol açabilecek olan bu tutum karşısında miting yöneticilerinin hoşgörülü tavırları dağılmayı önledi.

Bu arkadaşların mitingde gösterdikleri sekter ve bölücü tutum işçiler arasında da tepkiyle karşılandı. Pek çok işçi devrimci gençlerin saygısız tutumlarına karşı hoşnutsuzluklarını belirttiler. Mitingdeki hatalı tutumlar gençliğin işçi sınıfıyla birleşmesini ve dayanışmasını baltalayan bir rol oynadı. Bu tür hatalar, gençlik ve işçi sınıfı arasında düşmanlık yaratmak isteyen sosyal-faşistlerin işine yaramaktadır.

Grevdeki SQUİBB İşçileri İle Röportaj

Sendikalar arasındaki rekabete son vermeli genel grev için toplantılar düzenlemeli

Squibb, Levent'te Petrol-İş'e bağlı bir ilaç fabrikasıdır. Şu anda 205 işçi grevde. Grevden önce 275 kişi çalışıyordu. 70 kişi grevle birlikte tazminatlarını alıp çıkmayı kabul etmişler. Grev, 60 gündür devam ediyor. 23 senelik bir fabrika. Amerikan sermayeli. Squibb çok uluslu bir şirket. Kurulurken, on yıl sonra ham madde üretimine geçileceği söyleniyormuş, fakat halâ ilaçların ham maddesi tamamen Amerika'dan geliyor. Fabrika 59'da ilk defa sendikalaşmış. Kimya-İş sendikası bu fabrikada kurulmuş. Kimya-İş'in kurucu üyelerinden ikisi hala fabrikada çalışıyorlar ve temsilcilik yapıyorlar. Daha sonra fabrika Kimya-İş'ten ayrılmış, Petrol-İş'e geçmiş. Temsilciler ve işçilerin büyük çoğunluğu ilerici. Toplu sözleşme görüşmeleri 5-6 ay devam edip, uzlaşmazlık, kuruluna gittiği sırada, Amerikalılar, fabrikayı Fako'nun (Yine Levent'te Petkim-İş'e bağlı bir ilaç fabrikası) sahibi ve İlaç İşverenleri Sendikası Yönetim Kurulu Üyesi Kaya Turgut'a sattıklarını açıklamışlar. Yeni patron, eski tekliften daha düşük bir teklifle işçilerin karşısına çıkmış. Böylece anlaşma imkanını tamamen ortadan kaldırmış. Kaya Turgut bir müddet önce Abott ilaç fabrikasını da aynı şekilde satın almış ve sözleşmeyi de düşük bir zamla yapmış. Şu anda Kaya Turgut, üç ilaç fabrikasının sahibi durumunda.

H.S. - Grevinizin sebepıerı nelerdir?

- Sözleşme görüşmelerine Amerikalı patronlarla oturmuştuk. Burası çok uluslu bir şirkettir. Ücret zammı, ikramiye gibi konularda anlaşamadık. Tam grev kararı alınacağı sıralarda, fabrikanın Fako'ya satıldığını söylediler. Amerikalılar Fako'nun sahibi Kaya Turgut'un Dünya Bankası'ndan 5 milyon dolar kredi almasını sağlamışlar. O da bu parayla fabrikanın % 92'sini satın almış. Sonra da burayı ipotek ettirmiş. Borcun faizlerini de hükümet ödeyecek. Adam bedavadan fabrika sahibi oldu. Amerikalılar da gönderdikleri ham maddeden kazanacaklar, patent hakkı alacaklar. Yani alan memnun satan memnun. Olan, biz işçilere oluyor. Yeni patron, ücret zammını, ikramiyeyi daha da düşürdü. Anlaşma imkanını tamamen ortadan kaldırdı. Abottaki ~~gibis~~ sözleşmeyi ucuza kapatmak istiyor.

Başka bir işçi - Ama umduğunu bulamayacak. Çetin cevize çattı. Haklarımızı alıncaya kadar direneceğiz. Birliğimiz tamdır.

H.S. - Sizce işçi sınıfının en önemli meseleleri, dertleri nelerdir?

(Birkaç işçi birden atıldı), - İş teminatı.

- Bu işçilerin en hayati meselesidir. Patronların hileli fabrika kapatmalarına bir son vermek lazım. Adam zarar ettim diye fabrikayı kapatıyor, işçileri kapı önüne koyuyor, iki ay geçmeden karısının veya kızının üstüne aynı fabrikayı tekrar açıyor. Eski işçilerden isteyen gelsin girsin diyor. Tabii bütün kıdemini yakarak ve sendikasız olarak geri alıyor. Buna bir çare bulunmalıdır.

H.S. - Peki sizce iş teminatı ve vergilendirme sistemi konusunda ne yapılmalıdır?

- Bu hileli kapamaları kanunlarla engellemek lazım. İş kanununda buna göre değişiklik yapmak lazım. İş kanunu 6 ay tekrar açılamaz diyor. İcabında bu süre uzatılabilir. Cezası ağırlaştırılabilir. Sendikaların bu meselenin üzerine gitmesi lazım.

- Kesintiler konusunda, asgari ücretin vergi dışı tutulması sağlanmalıdır. Bu konuda yasa tasarısı var. Bu kanunlaşmalıdır.

- İşverenler birleşmiş durumda. Lokavtlardaki zararlarını ortak karşılıyorlar. Onlar, selametçi imiş, AP'li imiş, Türkeşçi imiş ayırmıyorlar, birleşiyorlar. Bu biraz, işçilere sendikalara örnek olsun. Fikirler ayrı olabilir, ama genel menfaatler için birleşmek lazım.

- Sendika rekabeti ortadan kalkmalı böyle zamanlarda. Hangi sendikadan olursa olsun, grevdeki bir fabrikanın malını yapmamak lazım.

- Pahalılığın sebebi bizim istediğimiz üç kuruşluk zam değil. Asıl sebep, patronların anormal kar etmesi, aşırı lüks yaşamaları. Kızlarının gelinliğini Avrupa'dan getirtmeyiversinler, biraz daha az semirsinler de malın fiatının üstüne bu kadar zam koymasınlar.

- Hayat pahalılığını durdursunlar, biz de ona göre ücret isteyelim.

H.S. - 15-16 Haziran büyük işçi mücadelesini hatırlarsınız. Siz fabrika olarak katılmış mıydınız? O gün size neler hatırlatıyor?

- Türk-İş katılmama kararı almıştı, biz o yüzden katılamadık. Ama gönlümüz yürüyen işçilerden yanaydı.

- O gün hiçbirimiz doğru dürüst çalışamadık. Hep fabrikanın tepesinden önümüzden yürüyen işçileri seyrettik. Ama katılamadık. Kesin ihraç kararı vardı sendikanın.

- Esasında o günde tabandaki işçiler birleşmişlerdi. Tabandaki işçiler bugün de birleşmeye istekli.

H.S. - MC'nin düşürülmesi için tüm çalışanların genel grevi konusunda ne düşünüyorsunuz? Bu nasıl sağlanabilir?

- MC'nin yüzünü artık herkes tanıyor. Patronlarla birlikte işçiler aleyhine hazırladığı oyunları herkes biliyor. Genel grevle düşürülebilir. Ama işçiler tek başlarına birlik olamazlar. Sendikalar bizi teşvik edecek ki gidelim. Onlar tepede birleşmezse genel grevin önemi olmaz.

- Meclis Başkanı seçimi sırasında, bizim sendika seçim daha da uzarsa, 1 saatlik grev yapılacağını ilan etti. O zaman Petrol-İş Istanbul Şubesi bütün Istanbul'da 1 saatlik grevi uyguladı. Tam bir birlik sağladı. Bu daha önemli bir mesele. İşçi gene yapmaya isteklidir.

- Sendikalar genel grev için toplantılar yapmalı. MC'nin gerçek yüzünü delilleriyle ispat etmeli. Tepede birbirleriyle anlaşmalılar.

H.S. - ÇBS işçilerinin mitingine siz de katıldınız. Alibeyköy'deki miting sırasında bazı öğrenci gençlerin davranışları konusunda ne düşünüyorsunuz?

- Böyle şeyler işçinin hareketini bozuyor. Gençler daha ağır başlı, daha olsun olmalı.

H.S. - Yurdumuzun bağımsızlığı konusunda ne düşünüyorsunuz?

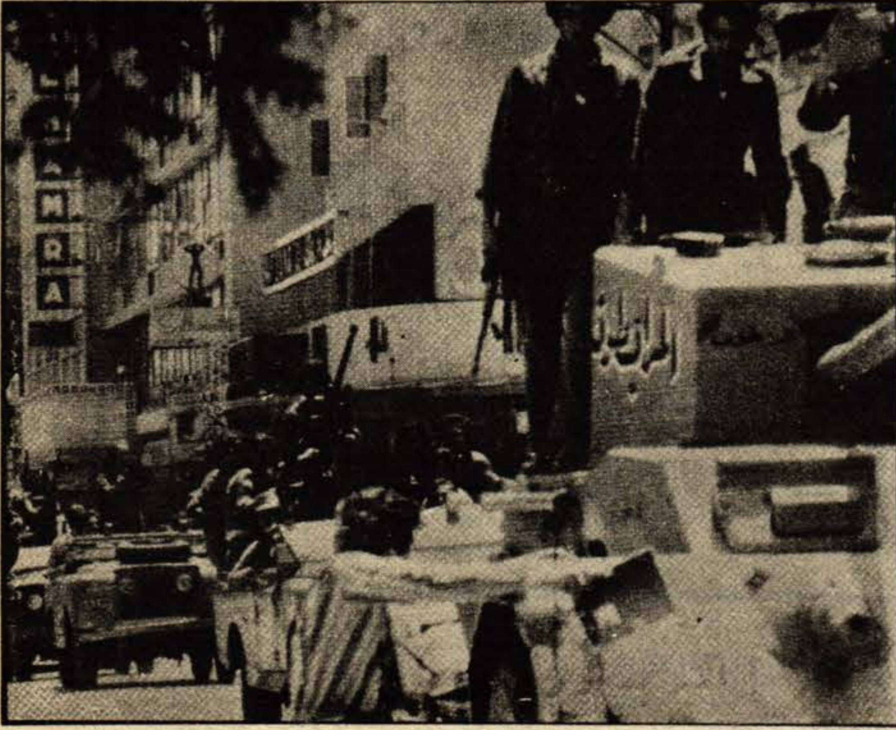
- Bağımsızlık istiyoruz. Amerikaya bağlandık da ne oldu? Bol bol kutu yapıyoruz. Bu fabrika 23 senedir çalışıyor, 10 sene sonra ham madde imal edilecekti, ama hâlâ New-York'tan geliyor. Ambargo sırasında yardımın bedelini gördük.

- Yalnız, bir de yağmurdan kaçarken doluya tutulmamaya dikkat etmek lazım. Biz, Amerika'ya da Rusya'ya da bağlanmak istemiyoruz.

- Bloksuz olmalıyız. Biz yardıma karşı değiliz. Hepsi gelsin, Almanı'da, İngiliz'ide gelsin fabrikalarını kursun ama sömürmesinler yardım için yapsınlar. Ama ellerini verip kolumuzu alıyorlar. Öyle olacaksa olmasın. Kendi yağımızla kavruluruz.

Boğazlar ve semalarımız Rus uçak ve gemilerine

LÜBNAN BUNALIMINI İKİ SÜPER DEVLET ARASINDAKİ REKABE

Suriye ordusuna bağlı 10 binden fazla askerin ve yüzlerce tankın 2 Haziranda Lübnan topraklarına girmesiyle Lübnan iç savaşı bütün Orta Doğuyu saran bir bunalıma dönüştü. Suriye kuvvetleri özellikle Filistin Kurtuluş Örgütü'ne mensup gerillaları silahsızlandırmaya, giriştiler ve Filistin halkının yerleşme merkezlerini roket ve top ateşine tuttular. Ayrıca Suriye Hava Kuvvetlerine ait Sovyet MİG-21 uçakları da Beyrut'u ve Filistin kamplarını bombaladılar.

Suriye'nin Lübnan'a müdahalesi üzerine Rus savaş gemileri Doğu Akdeniz'e doluştu. Akdeniz'deki Amerikan savaş gemileri, iç savaş başladığından bu yana Lübnan açıklarında dolaşmakta olan 6. Filoya katılmak üzere hareket ettiler. Orta Doğudaki bütün ülkeler silahlı kuvvetlerini alarma geçirdiler ve Lübnan'a sınırı olan Arap ülkeleri sınırlarına yığınaklar yaptılar. Böylece 1967 savaşından sonra Orta Doğu bir kez daha savaş tehlikesiyle karşı karşıya geldi.

Suriye'nin Lübnan'a müdahalesiyle doğrudan ilgili olan bütün bu gelişmeler Türkiye açısından da son derece önemlidir. Lübnan Türkiye'nin hemen yanıbaşında olan bir ülkedir ve daha da önemlisi, Rusya ile Lübnan arasında toprağı bulunan bir ülkedir. Lübnan'a müdahale etmek isteyecek olan Rus savaş uçaklarının yolu Türkiye semalarından geçmektedir; Orta-Doğuya inmek isteyen Rus tanklarının yolu Doğu Anadolu'dan geçmektedir; Akdeniz'e inerek Lübnan kıyılarına varmak isteyen Rus savaş gemilerinin yolu Boğazlardan geçmektedir. Bütün bunlar Türkiye'nin Orta-Doğu'daki gelişmelere gözlerini yumamayacağını açıkca ortaya koymaktadır. Olaylar şimdiden Türkiye'nin Lübnan'daki gelişmeler nedeniyle sosyal-emperyalistlerin askeri ve siyasi baskısına maruz kalmakta olduğunu gösteriyor.

4 Haziran tarihli gazetelerde yer alan haberlere göre, Sovyet sosyal-emperyalistleri Türkiye hükümetinden, kendilerine Lübnan'a kısa zamanda müdahale imkanları sağlayacak olan bir hava koridoru talep etmiş ve bu talep MC iktidarı tarafından olumlu karşılanmıştır. Sovyet savaş gemileri Boğazlardan yoğun bir şekilde geçmeye başlamışlardır. Bu gemiler arasında nükleer füze taşıyan savaş gemileri ve helikopter gemileri de vardır. Öte yandan, Sovyetler Birliği'nin mevcut iki uçak gemisini de Boğazlardan geçirmek istediği yolundaki haberler yoğunluk kazanmaktadır.

Bütün bunların yanında, Türkiye'de, 1958 yılında Lübnan'a müdahale için kullanılan Amerikan üslerinin bulunduğu da göz önüne alınırsa, ülkemizin karşı karşıya bulunduğu tehdit ve tehlikenin önemi anlaşılabilir.

İKİ SÜPER DEVLET, LÜBNAN'DAKİ İÇ ÇATIŞMALARDAN YARARLANDILAR

Lübnan'da, Suriye'nin müdahalesiyle uluslararası bir boyuta ulaşmış olan iç savaşa, Lübnanlı gericilerin ülkeyi bölme ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nün kuvvetlerini Lübnan'dan atmak istemeleri yol açmıştır. Ancak Müslümanların ilerici Sosyalist Partisi başkanı Canbolat ve taraftarlarının izledikleri uzlaşmaz siyaset de Lübnan iç savaşının uluslararası bir bunalım haline gelmesinde önemli bir etken olmuştur. Canbolat, Lübnan'daki Müslümanların Hristiyanlardan ayrı bir yönetim kuracaklarını açıkladı ve bu yönde çabalarını yoğunlaştırdı. Hatta, ayrı bir devletin kurulduğu söylendi. Lübnan'daki iç savaşın Orta Doğuyu kapsayan bir bunalıma dönüşmesinde esas rolü ise, iki süper devletin Orta Doğu ve Akdeniz üzerindeki hegemonya çatışması oynamıştır.

Orta Doğu, iki süper devlet, ABD ve Rusya arasındaki hegemonya çatışmasının stratejik odak noktası olan Avrupa'nın ele geçirilmesinde önemli bir basamak durumundadır. Akdeniz'i ve özellikle de Arap ülkelerinden Avrupa'ya ve dünyanın diğer bölgelerine akan petrol ve ticaret yollarını kontrol altına almak için iki süper devlet, Akdeniz'e kıyısı olan ülkeler üzerinde şiddetli bir hegemonya çatışmasına girmişlerdir. Bu nedenle, süper devletler, bu ülkelerin iç sorunlarından yararlanarak müdahale imkanları yaratma, sızma ve böylece onları nüfuz ve hegemonyaları altına alma çabasındadırlar.

Lübnan'daki iç savaş sırasında iki süper devletin izledikleri siyaset, bugünkü sonuçları açısından önemli benzerlikler taşımaktadır. Amerikan emperyalistleri, Lübnan'ı ikiye bölerek, Lübnan'ın güneyinde bir Hristiyan devleti kurmak istemiştir. Böylece hem Lübnan halkının birliğini ortadan kaldırmak, hem de kendisi için, İsrail'den sonra, Orta Doğuda ikinci bir ileri karakol daha inşa etmek için, Lübnan'daki çatışmalardan yararlanmıştır. Bu nedenle, ABD, Lübnan'daki Falanjistleri aktif bir şekilde desteklemiştir. ABD nin Lübnan iç savaşından sağlamayı amaçladığı en önemli yarar ise, esas olarak Lübnan topraklarında yerleşmiş bulunan ve Siyonist İsrail devletini yıkmak için mücadele eden Filistin Kurtuluş Örgütü'nün zayıflatılması ve ezilmesidir. ABD, bu nedenle, Filistin Kurtuluş Örgütü'nü de açıkça ezmeye yönelen Suriye'nin müdahalesini desteklemiştir.

Rus sosyal-emperyalistleri de Lübnan'ın bölünmesi ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nün zayıflatılmasına yönelik bir siyaset izlemişlerdir. Bu nedenle, Lübnan iç savaşı sırasında Canbolat'ın çatışmaları şiddetlendiren ve ülkenin bölünmesine yol açan siyasetini desteklemişlerdir. Sosyal-emperyalistler bir yandan Bulgaristan aracılığıyla Falanjistlere silah satarken, diğer yandan da Lübnan'daki revizyonist parti aracılığıyla Müslümanların haklı talepleri uğruna mücadelelerini saptırmaya girişmişlerdir. Sovyetler tarafından 1973 yılında Barış Ödülü ve 1974 yılında Nişan ile taltif edilen Canbolat'ın ayrı bir Müslüman devlet kurma çabalarını da, yine Rusya desteklemiştir. Sosyal-emperyalistler, Canbolat önderliğindeki hareketin içine sızarak bu hareketi kontrol altına almaya çalışmışlardır. Ancak Filistin Kurtuluş Örgütü'nün, Lübnan halkının haklı davasını savunmak ve desteklemek için aktif bir tutum almasıyla birlikte, bu defa da Filistinli gerillaları Suriye kuvvetleri ile karşı karşıya getirecek olan bir plânın uygulamasına girişmişlerdir. Sonuç olarak, Rus sosyal-emperyalistleri de Suriye' nin Lübnan'a müdahalesine yeşil ışık yakmış, böylece, Filistin Kurtuluş Örgütü'nü zayıflatmaya, ezmeye ve Filistin halkının haklı davasını yok etmeye çalışmışlardır.

SURİYE'NİN MÜDAHALESİ İKİ SÜPER DEVLETE YARAMIŞTIR

Suriye'nin Lübnan'a müdahalesini sosyal-emperyalistler kışkırtmışlar, Amerikan emperyalistleri de müdaha leyi desteklemişlerdir. Esasen, Suri ye'nin diğer bir üçüncü dünya ülkesin müdahalede bulunması, sonuçta herha gi bir süper devlete hizmet etmek zo rundadır. Suriye Lübnan'a müdahale mek için daha önce de teşebbüs etmiş ancak süper devletlerin desteğini sını lı da olsa alamadığı için müdahaleden vazgeçmiştir. Kaldı ki, Suriye'nin as keri açıdan Sovyetler Birliği'ne bağın lı bulunduğu bilinmektedir. Suriye or dusunun hemen bütün teçhizatı Sovyet ler Birliği'nden sağlanmaktadır. Ayrı ca, Suriye, sosyal-emperyalistlerin son geliştirmiş oldukları MİG-25 sav uçaklarına sahip olan ilk ülkelerden b ridir.

Suriye'nin müdahalesi her iki süp devletin desteğiyle gerçekleşmiştir. l Haziran günü, sosyal-emperyalistler müdahalenin bütün Orta Doğu ülkeleri ce kınanması ve Arap Birliği'nin Lüb nan'a barış kuvvetleri gönderme öner si karşısında, Arap ülkelerini tehd etmiş ve Lübnan'ın en çok kendilerin ilgilendirdiğini söylemişlerdir.

Suriye'nin Lübnan'a müdahalesi, Lübnan'ın bağımsızlık ve eğemenliğin aykırıdır. Lübnan'ın çeşitli milliyetl den ve dinlerden halkının iç sorunları nı kendi başlarına çözmelerini önlem tir. İç çatışmayı körüklemiştir.

Suriye'nin müdahalesi, Lübnan i savaşını hem Orta Doğunun bütün ülk lerini saran bir bunalım haline getir miş, hem de Lübnan'ı süper devletle rin müdahalesine açık bir alan yapmı tır. Lübnan'daki bazı güçler, süper devletler de dahil olmak üzere diğe Batı devletlerinin ortak olarak Lübna a müdahalesini talep etmişlerdir. B tün bunlar, Üçüncü Dünya ülkeleri ar sındaki çatışmaların, süper devletle müdahalesine imkan hazırladığını gös termektedir. Bu nedenle Suriye'nin m dahalesi Lübnan halkının ve Orta Doğ halklarının ve özellikle de, Filistin h kının zararına olmuştur.

Suriye'nin her iki müdahalesi de A rap ülkelerinin birliğini ve dayanışm sını zedelemiş, Arap ülkelerinin böl mesine yol açmıştır. Bir kısım Ar ülkeleri Suriye'nin ilk müdahalesini desteklemişler, bir kısmı da karşı çı mışlardır. Bu durum, Filistin halkın İsrail ırkçılarına ve iki süper devle bütün engellemelerine karşı yürüttük leri haklı mücadeleyi destekleyen Ar ülkelerinin birbirlerine düşmelerine yol açmış, özellikle Mısır ve Suriye rasında ilişkiler gerginleşmiştir. I durum bütün Arap ülkelerinin birliği çısından son derece zararlı olmuştur

Bütün bunlar, müdahalenin geric karakterini ortaya koymaktadır. Lübn daki çatışmalardan ve Suriye'nin müd halesinden en çok yararlananlar, İsra

kapatılsın

KÖRÜKLÜYOR

li ırkçılar olmuştur. Nitekim, İsrail, yanıbaşında olup-bitenleri seyretmekte ve Lübnan'a müdahale için uygun bir anı kollamaktadır. Süper devletler gibi, İsrail ırkçılarının bütün isteği, Filistin Kurtuluş Örgütü'nün zayıflatılması ve İsrail devletinin gayrimeşru varlığının Filistinliler ve bütün Arap ülkeleri tarafından kabul edilmesidir. İsrail'in de, gerek Amerikan emperyalistleri gerekse Rus sosyal-emperyalistleri gibi, Suriye'nin müdahalesine ses çıkarmaması müdahalenin kimlere hizmet ettiğini gözler önüne sermektedir.

FİLİSTİN HALKININ MÜCADELESİNİ BOĞAMAYACAKLAR

Filistin halkının mücadelesini bastırmaya çalışan iki süper devletin çabaları başarısızlığa uğrayacaktır. Filistin halkının haklı mücadelesine önderlik eden Filistin Kurtuluş Örgütü süper devletlerin ve işbirlikçilerinin bütün engellemelerine rağmen yıllardır büyük bir kararlılıkla savaşmakta ve başarılar kazanmaktadır. FKÖ, bütün dünyada Filistin halkının tek temsilcisi olarak tanınmakta, çeşitli uluslararası kuruluşlarda bir devlete tanınan haklardan yararlanabilmektedir. Filistin Kurtuluş Örgütü, iki süper devletin bütün baskılarına rağmen İsrail'i tanımamakta, sosyal-emperyalistlerin, İsrail'in tanınması isteklerini ve bu yoldaki çeşitli baskıları reddetmektedir. Bu kararlı tutum, iki süper devletin Orta Doğudaki emellerine set çekmekte, onların Filistin halkının davasını yok etme planlarını engellemektedir.

Filistin Kurtuluş Örgütü, şimdiye kadar mücadelesini son derece zor şartlar altında sürdürmeyi başarmıştır. 1967 savaşından sonra, askeri kuvvetlerinin büyük bir kısmının üslendiği Ürdün'den, Ürdün ordusu tarafından zorla çıkarılmış, böylece önemli bir darbe yemiştir. Yakın bir zaman öncesine kadar Suriye'de mevzilenen Filistinli gerillalar, buradan da çeşitli saldırı ve komplolarla ayrılmak zorunda bırakılmışlardır. Bu durumda Filistin Kurtuluş Örgütü'nün İsrail ırkçılarına karşı mücadelesini güçlü bir şekilde yürütebilmesi ancak Lübnan topraklarında üslenmesine bağlı bulunmaktadır. İşte, Suriye'nin müdahalesinin anlamı da burada yatmaktadır. Suriye, Filistin Kurtuluş Örgütü'nü Lübnan'dan da çıkararak, örgütün imkanlarını ortadan kaldırmak istiyor. Bunun için, Suriye kuvvetleri Filistinli gerillaları silahsızlandırmaya ve Filistin kamplarını bombalamaya büyük önem vermektedirler. İki süper devletin onayı ve desteğiyle sürdürülen müdahalenin esas yönü, Filistin halkının haklı davasını böylece yok etmektir.

Lübnan'daki iç savaş ve Suriye'nin müdahalesi bugün, Orta Doğu halkları ve ülkeleri için esas tehlikenin Sovyet sosyal-emperyalistlerinden geldiğini göstermektedir. Amerikan emperyalizmi Orta Doğu halkları ve ülkeleri karşısında tecrit olmuştur. Sosyal-emperyalistler ise, Akdeniz ve Balkanlar'da olduğu gibi Orta Doğuda da daha saldırgandırlar. Bundan kısa bir süre öncesine kadar Orta Doğu'da en Amerikancı yönetimlerden birinin başında bulunduğu Ürdün, geçen ay içinde Sovyetler Birliği'den silah almaya başlamıştır. Sosyal-emperyalistler, Amerikan emperyalistlerinin gerilemesinden yararlanarak ülkelere iktisadi alanda sızmakta, siyasi işbirliğinin ve nüfuzunun temellerini yaratmaktadırlar. Bugün, Orta Doğudaki milli kurtuluş, bağımsızlık ve devrim mücadelelerinin iki süper devleti ve özellikle de Rusya'yı hedef almaksızın başarıya ulaşmasına imkan yoktur. Sosyal-emperyalistler, her yerde, ayrılıkları ve çatışmaları körüklemekte ve milli hareketleri destekliyor görünerek bu hareketleri, ülkeleri ve halkları bölme planlarına alet etmek istemektedirler.

Lübnan olayları ve Orta Doğuda gelişen bunalım Türkiye için hayati önem taşımaktadır. Türkiye, kardeş Arap ülkelerinin birbirine düşürülmesine, Filistin halkının mücadelesinin ezilmesine, Lübnan'ın iki süper devletin nüfuz alanı haline getirilmesine alet olmamalıdır. Boğazlar, Doğu Akdeniz'de hegemonya kurmaya çalışan Rus savaş gemilerine kapatılmalıdır. Rus uçaklarının yurdumuzun semalarından geçirilmesine izin verilmemelidir. Türkiye Lübnan'a yönelen bütün müdahalelere karşı çıkmalıdır.

SOSYAL-EMPERYALİZMİN BEŞİNCİ KOLUNUN YUGOSLAVYA'DAKİ FAALİYETİ

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Yugoslavya'yı denetimleri altına alıp Adriyatik'e inmek için başvurdukları hegemonyacı yöntemlerden biri de, Yugoslavya içindeki beşinci kol faaliyetleridir. Son iki yıl içinde yoğunlaşan bu faaliyetlere karşı Yugoslavya kararlı bir tavır takınmış ve 1975 ortalarından bu yana kendilerini sözümona "Kominformcu" diye tanıtan bir dizi sosyal-faşist örgütü açığa çıkarmıştır.

Yugoslav partisi başkanlık divanı, 18 Ekim 1975 tarihinde, "Yugoslavya aleyhtarı faaliyetin bazı yönlerini" *gözden geçirmek için toplanmıştır. 21 Ekim 1975'te Zagreb'te bir konuşma yapan Vladimir Bakariç ise, Yugoslavya'nın son zamanlarda* "siyasi çizgisi *'kamp'*a katılmak", *yani* "Varşova Paktından COMECON'A kadar bütün örgütlere katılmak" *olan* "kanunsuz bir kuruluşu" *açığa çıkardığını bildirmiştir. Gene Bakariç, Kasım ayı sonlarına doğru televizyonda yaptığı uzun bir konuşmada, bu soruşturma ve yıkıcı faaliyetlerle ilgili olarak ilk defa Sovyetler Birliği'nin adını resmen anmış; araştırmaların, yıkıcı faaliyetlerin Sovyetler Birliği ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinden yönetildiğini ortaya koyduğunu; Çekoslovak parti organı "Rude Pravo" gazetesinde yayınlanan bir makale ile sözümona "Kominformcu" partinin programı arasinda büyük benzerlikler bulunduğunu belirtmiştir. Bakariç, bu Sovyet taraftarlarının* "iktidarı ele geçirebilmek için bir dış müdahale talep ettiklerini" *söylemiş ve Moskova'ya şu sorunun yöneltildiğini bildirmiştir:* "Bize, daima bizimle iyi ilişkilere sahip olmak istediğinizi söylüyorsunuz ama, bir de şunların yaptıklarına bakın..." *1976 Nisanında yüksek kademeden ordu kadrolarının bir toplantısında konuşan Dışişleri Bakanı Milos Miniç ise, her iki süper devletin* "ülkemizde nüfuz sahibi olmak için sarfettikleri çabaların sürekli bir sorun teşkil ettiğini" *anlattıktan sonra, Sovyetlerin bu yoldaki çabalarına örnek olarak, diplomatik protestolara rağmen Sovyetlerin Yugoslavya'da bir* "beşinci kol" *oluşturma çabalarında hiç bir değişiklik meydana gelmemesini göstermiştir.*

Haftalık "Nin" dergisinde görüşlerini açıklayan üç Yugoslav generalinin de belirttikleri gibi, sovyet sosyal-emperyalistlerinin bu alandaki taktiği, bu beşinci kolun zamanı geldiğinde bir Sovyet müdahalesine bahane hazırlamasını sağlamaktır. Tıpkı bir zamanlar, sözümona "ezilen" Alman milli azınlıklarının korunması yolunda ajanlarının yaptıkları çağrılara uyarak sağa-sola saldıran, Avusturya ve Çekoslovakya'ya, sonra da Polonya'ya giren Hitler gibi!... Hitler'in "Alman milletinin savunulması" teorisinin yerini, bugün Brejnev'in "sınırlı egemenlik" doktrini çerçevesinde, "barış ve sosyalizmin korunması" demagojisi almış bulunuyor. Maske değişmiştir. Ardındaki öz, aynı emperyalist özdür

SOSYAL-EMPERYALİST PROPAGANDA ve SOSYAL-FAŞİST SANSÜR

Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında imzalanan bir ticaret anlaşmasında, Rusya'da yayınlanan okul kitaplarının, teknik, ilmi, edebi, mesleki ve sanata ait kitapların, ayrıca siyasi, ticari gazete ve dergilerin Türkiye'de serbestçe satılması kararlaştırıldı. Böylece, ülkemizin kapıları sosyal-emperyalist propagandaya açılmış oluyor.

Sovyet revizyonistleri, bir yandan ellerine geçirebildikleri bütün kamuoyu araçlarıyla çeşitli ülkelerde sosyal-emperyalist propagandalarını yoğunlaştırırken, bir yandan da sosyal-faşist bir sansür uyguluyorlar. Rusya'daki tarım buhranı, muhaliflere yapılan baskılar, yiyecek sıkıntısı ve Sovyet hegemonyacılığından söz eden yabancı gazeteci ve politikacıları dahi susturmaya çalışıyorlar. Bir zamanlar, ABD'nin, "sosyal-adalet" sözünü kullananlara, "komünist" damgasını vurması gibi, Sovyet revizyonistleri de "iki süper devlet" lafını edenlere "maocu" diye saldırıyor, kendi yalan propagandalarının dışında her türlü fikri ve gerçeği susturmak istiyorlar.

Sosyal-emperyalistler, bu sansürü, çoğu kez, ülkelerin içişlerine karışma noktasına vardırmaktan çekinmiyorlar. Örneğin, İngiliz Muhafazakar Parti lideri Thatcher, parlamentoda, Sovyetlerin tahakküm emellerinden bahseden bir konuşma yapmıştı. Bunun üzerine, Sovyetler Birliği derhal harekete geçmiş ve Rus diplomatlar, parlamenterlerle görüşüp, böyle konuşmaların yapılmamasını istemişti. Bu, o ülkenin iç işlerine karışmak değil de nedir?

Fransa'da yayınlanan "Le Canard Enchainé" (Zincirli Ördek) adlı anti-faşist bir mizah dergisi, Sovyetlerin, Şili'deki faşist rejime silah sattığı haberini verince, Sovyet revizyonistleri, Fransız hükümetinden bu gibi haberlerin yayınlanmasının önlenmesini talep etmişlerdi. Bunun üzerine dergi, bir sonraki sayısında, verdiği haber üzerine ayrıntılı bilgi ve kanıtlar yayınlıyarak, Moskova'da oturdukları yerden, Fransız basınına sansür uygulamak isteyen sosyal-faşistlere cevap verdi. Sovyetler Birliği, bu sansürü, Portekiz'de, işbirlikçileri vasıtasıyla daha da yoğun bir şekilde uyguladı. Faşist yönetim altında dahi yayınını sürdüren Republica gazetesi, revizyonist PKP'nin düzenlediği bir baskın sonucunda kapatıldı. Revizyonistler, ülkenin diğer kamuoyu araçlarını ellerine geçirip bol bol sosyal-emperyalist propaganda yaptılar.

Ülkemizde de Sovyet işbirlikçileri aynı taktikleri uyguluyorlar. Bir yandan sosyal-emperyalist propagandanın yayılmasına hizmet ederken, bir yandan da basına sosyal-faşist sansür koymaya çalışıyorlar. Geçen sene, Aydınlık dergisinin sahibi ile röportaj yaptığı için, Milliyet gazetesine saldıran Yürüyüş dergisi, şimdi de Vatan gazetesine küfür ediyor. Vatan gazetesinde Sovyetler Birliği ile ilgili gerçeklerin yazılmasına tahammül edemeyenler gazeteye saldırıyor ve yurtsever yazarları 'üç buçuk maocu' diye nitelendiriyor. Bunlar, herkesi susturmak istiyorlar. Bu saldırılarıyla çeşitli kuruluşları etkilemeye veya sindirmeye çalışırken, bir taraftan da kendi adamlarını değişik kuruluşlara sızdırıp, ilerici basını sosyal-emperyalist propagandaya alet etmeyi planlıyorlar.

Ülkemizin kapıları sosyal-emperyalist propagandaya kapatılmalıdır. Sovyet yayınlarının ülkemizde serbestçe satılmasına karşı çıkılmalıdır. Yurtseverler bütün sosyal-faşist baskı ve şantajlara karşı direneceklerdir.

15-16 Haziran revizyonizm ve maceracılığa darbe vuran bir kitle hareketidir

15-16 Haziran direnişinin altıncı yıldönümüne, işçi sınıfının mücadelesinin yükseldiği şartlarda giriyoruz. 15-16 Haziran 1970 tarihi, halkın mücadelesinin doruğuna ulaştığı ve bundan sonra geri çekilmeye başladığı önemli bir dönüm noktasıdır. Yüz bin işçinin katıldığı şanlı işçi direnişi, bugüne de ışık tutan zengin tecrübelerle doludur.

Halkımızın mücadelesi 1960'lardan itibaren yükseldi. Ama 15-16 Hazirana gelindiğinde revizyonizm hala etkiliydi. TİP'in başında bulunan Behice Boran revizyonistleri parlamentoculuğu savunuyor ve işçi sınıfının insiyatifini köreltiyordu. Bunlar sendikalardaki etkilerine de dayanarak, halkın mücadelesini gerici düzen çerçevesi içinde tutmaya çalışıyorlar, işçi sınıfımızın bağımsız bir güç olarak ortaya çıkmasından korkuyorlardı.

15-16 Haziran mücadelesi sadece AP iktidarına değil, işçi sınıfının yolunu karartan revizyonizme de ağır bir darbe indirdi. İstanbul'un dört ayrı yerinden harekete geçen on binlerce işçi, kararlı bir mücadele yürüttü ve revizyonistlerin teorilerini çiğnedi, geçti. Direniş, işçi sınıfının gücünü gösterdi. İşçiler, toplumumuzun en devrimci sınıfı olduklarını bir kere daha ortaya koydular ve bütün halkın taleplerini, bağımsızlık ve demokrasi özlemlerini dile getirdiler.

Boran revizyonistleri 15-16 Haziran'ı hakim sınıflara zararsız ve tehlikesiz göstermek için çırpındılar. Bunun için işçilerin devrimci tutumunu gözlerden saklamaya çalıştılar. Dergilerinde "işçilerin amacının, iktidarı düşürmek olmadığını", bu mücadelenin masum bir "hak arama yürüyüşü" olduğunu yazdılar. (Emek Dergisi, Temmuz 1970) Sıkıyönetim ilânından sonra, "ordunun, iktidarın şiddet politikasına alet olmamasını" istediler (aynı yerde) ve devlet hakkında boş hayaller yaydılar.

15-16 Haziran mücadelesi, proleter devrimci harekete karşı ilkesiz Birlik Cephesi kuran bazı revizyonist ve maceracılara da darbe indirdi. İşçilerin güçlü direnişi, bunların halka güvenmeyen çizgilerini de çürüttü. Halktan kopuk bir grup aydınla, veya orduya bel bağlayarak devrim yapacağını iddia eden görüşler iflas etti. 15-16 Haziran, devrimci gençler arasında Marksist-Leninist fikirlerin güçlenmesine yol açarken, İlkesiz Birlik Cephesinin yayın organı hala, "Türk ordusunun tarihi geleneğine bağlı kaldığını ve . Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi iktidaların emrinde kendi emekçi halkına karşı koymadığını" (Aydınlık Sosyalist Dergi, sayı 21, sayfa 197) iddia ediyordu. Hem de bu yazılar, halkın mücadelesinin ordu birlikleri tarafından bastırıldığı şartlarda yazılıyordu.

15-16 Haziran, devrimci düşünceyi bir kere daha doğruladı. Proleter devrimciler 15-16 Haziran'ı "elli yıllık proleter devrimci mücadelenin ürünü" (Proleter Devrimci Aydınlık, Temmuz 1970) olarak selamladılar ve bu mücadelenin en ön saflarında yer aldılar. Onlar işçi direnişini, revizyonistler gibi, basit bir "hak arama mücadelesi" olarak küçültmeye çalışmadılar, tam tersine onun devrimci özünü gözler önüne serdiler. Türkiye devriminin ilerlemesi için ondan dersler çıkartmaya çalıştılar. Revizyonist ordu tanlilleriyle ve bunun yol açtığı sıkıyönetime teslim olma tutumlarıyla mücadele ettiler. Halk kitleleriyle daha sıkı birleşmeyi savundular. Proleter Devrimci Aydınlık dergisi 15-16 Haziran'dan hemen sonra şöyle yazıyordu: "Şiddetlenen sınıf mücadelesi, gösterişsiz ama disiplinli ve sabırlı, mutlaka kitlelerin menfaatlerini sonuna kadar savunmayı emreden, hakim sınıfların iznine değil proleter devrimci düşünceye bağlı olan, işçi ve köylü kitleleri içinde kök salan proleter devrimci çalışma tarzının ne olduğunu ortaya koymuştur." (Proleter Devrimci Aydınlık, Ağustos 1970)

Proleter Devrimci Aydınlık, 1970 Temmuzunda ise şöyle yazıyordu: "Halkımızın devrimci gücü, halkın emperyalizme karşı savaşmasını 'maceracılık' olarak niteleyen modern revizyonizm yenilerek yaratılacaktır". (Proleter Devrimci Aydınlık, Temmuz 1970) Aradan geçen altı yıl, bu görüşün ne kadar doğru olduğunu ortaya koymuştur. 1970'te hakim sınıflara teslimiyeti savunarak halkın mücadelesini söndürmeye çalışan revizyonistler, bugün sadece bununla kalmıyorlar. Bunlar daha da önemlisi, yurdumuzun sosyal emperyalistlerin boyunduruğu altına girmesi için çalışıyorlar. 15-16 Haziran'da halka güvenmeyen ve hakim sınıfların izni dahilinde "sosyalizm" yapanlar, bugün sosyal-emperyalizmin hizmetine girmişlerdir. Dün Marksizme küfreden ve Kruşçev'in modern revizyonizmini savunanlar, bugün Brejnev'in Hitler tipi sosyal-faşist diktatörlüğünün hizmetindedirler. Gerçekten bugün sosyal-emperyalizmin beşinci koluyla mücadele etmeden halkımızın devrimci gücünü yaratmak ve yurdumuzun bağımsızlığını korumak mümkün değildir.

15-16 Haziran, Türkiye'de proleter devrimci hareket içinde bir dönüm noktasıydı. Proleter devrimciler, Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini 15-16 Haziranlarda savundular ve bu düşüncenin halkımızın elinde bir silâh haline gelmesi için çalıştılar. 15-16 Haziran mücadelesi, devrimcileri revizyonizmden koparmada ve bağımsız proletarya hareketinin gelişmesinde önemli bir etki yaptı. 1969'larda revizyonizme ve maceracılığa karşı mücadele içinde yaratılan Marksist çizgi, altı yıl boyunca birçok hatalardan arındı ve gelişti. HALKIN SESİ geçen sene 17 Haziran tarihli 10. sayısında şunları yazıyordu: "15-16 Haziran mücadelesinin beşinci yıldönümü, işçi sınıfımızın devrimci niteliklerinin pekiştirilmesinde, önderlik görevini hakkıyla başaracak Marksist ideoloji ve teşkilatlanmayla cihizlandırılmasında yeni bir mücadele çağrısı olmalıdır. Bunu başarmak için revizyonizme karşı açık ve kararlı bir mücadele yürütmeliyiz."

Bu çağrı ve devrimci hareketin son bir yıllık tecrübesi, 15-16 Haziran'ın da özünde bulunan revizyonizme karşı mücadelenin ne kadar yerinde olduğunu gösterdi. Devrimci saflarda revizyonizmle uzlaşma ve sosyal-emperyalizme teslimiyet eğilimine karşı açılan mücadele, halkın talebine uygundu ve bu yüzden destek gördü. Devrimci hareket Türkiye'nin ve dünyanın yeni şartlarına uygun olarak yeni bir siyaset geliştirdi. Proleter devrimciler revizyonizme darbeler indirdiler ve devrimcilerle revizyonistler arasına kesin bir çizgi çekilmesine yardımcı oldular. Halk kitleleri içinde iki süper devlete ve özellikle Rus sosyal-emperyalistlerine karşı uyanıklık ve yurtseverlik bilinci gelişti. Sosyal-emperyalistlere ve onların işbirlikçisi revizyonistlere karşı küçümsenmeyecek bir devrimci potansiyel ortaya çıktı.

Şimdi proleter devrimciler, bu potansiyeli devrimci bir güç haline getirecek örgütlenmeyi gerçekleştirmek göreviyle karşı karşıyadırlar. 15-16 Haziran'ın altıncı yıldönümünü kutladığımız bugün, bu hareketin olumsuz yanlarının incelenmesi, proleter devrimcilere önümüzdeki görevleri yerine getirmede ışık tutmaktadır. 15-16 Haziran bir yönüyle, işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin daha fazla ilerleyemeyeceğini ve eninde sonunda yenilmeye mahkum olduğunu göstermiştir. İşçi sınıfımız 15-16 Haziran'da devrimci bir öncünün önderliğinden ve devrimci bir teşkilatlanmadan yoksun olduğu için hareket daha fazla ilerleyememiştir. İşçiler sıkıyönetim baskılarına rağmen yer yer direnmişler, fakat bu baskılara karşı koyacak ve her hal ve şart altında mücadeleyi sürdürecek bir durumda olmadıkları için yenilmişlerdir. Halkımızın mücadelesinin 15-16 Haziran'la birlikte geri çekilmesinin önemli bir sebebi de budur.

Bugün şartlar elverişlidir. Proleter devrimciler, hayatın her gün doğruladığı siyasetimizi doğru bir örgütsel çizgiyle birleştirdikleri zaman, kitleleri iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı gerçek bir yıkılmaz kale haline getireceklerdir. Millî bağımsızlık siyasetimiz ancak böylece kitlelerin elinde bir silah haline gelebilir ve sosyal-emperyalistlerle işbirlikçilerine en etkili darbeler indirilebilir.